

SOUČASNÁ SITUACE A ÚKOLY NAŠÍ STRANY

Referát na konferenci Korejské strany práce
5. října 1966

Soudruzi!

Korejská revoluce je jedním z článků světové revoluce a revoluční boj korejského lidu je těsně spjat s bojem národů celého světa za mír, demokracii, národní nezávislost a socialismus.

Mezinárodní situace naší revoluce je dnes velmi složitá. Imperialisté v čele s americkými imperialisty stále více běsní ve snaze potlačit rostoucí revoluční hnutí národů a do krajnosti zostřují mezinárodní situaci. V socialistickém táboře a uvnitř mezinárodního komunistického hnutí vzniklo mnoho složitých problémů a komunistické a dělnické strany nemohou dosáhnout jednoty. Taková situace vytváří určité překážky na cestě rozvoje světového revolučního hnutí a nutně ovlivňuje i revoluci a výstavbu v naší zemi.

Musíme správně analyzovat současnou situaci stejně jako vnitřní situaci v mezinárodním komunistickém hnutí, musíme o tom mít správnou představu a spravedlivě tuto situaci hodnotit. Musíme vytyčit linii vnitřní i zahraniční činnosti strany v souladu s nynější situací a důsledně ji uplatňovat v praxi. Musíme rovněž ideologicky důkladně vyzbrojit všechny členy strany i pracující, aby za každé situace byli pevně semknuti kolem strany a rozhodně bojovali za vítězství revoluce.

Na této konferenci musíme důkladně projednat všechny tyto otázky, abychom mohli vést úspěšně vpřed revoluci i výstavbu v naší zemi a přispět k rozvoji mezinárodního komunistického hnutí a celého světového revolučního hnutí.

1. O mezinárodní situaci a o některých otázkách mezinárodního komunistického hnutí

Soudruzi!

V mezinárodní aréně dnes probíhá tvrdý boj mezi socialismem a imperialismem, mezi silami revoluce a kontrarevoluce. Síly socialismu, národně osvobozené hnutí, dělnické a demokratické hnutí v celosvětovém měřítku neustále rostou.

Zvláště silně se rozhořívá plamen osvobozené boje v Asii, Africe a Latinské Americe. V těchto oblastech naráží imperialismus na mohutný odpor národů, které mu zasazují velmi citelné rány. Národy, které povstaly v boji, dosahují dalších a dalších vítězství ve velké věci revoluce, jež boří starý svět imperialismu a kolonialismu a vytváří nový svět.

V důsledku růstu sil socialismu a světové revoluce a rozpadu koloniální soustavy síly imperialismu značně zesláblý. Stále více se zostřují vnitřní rozpory imperialismu a prohlubují se konflikty mezi imperialistickými mocnostmi. Imperialisté dostávají citelné rány zevnitř i zvenčí a stále hlouběji se dostávají do slepé uličky.

V procesu rozvoje revolučního hnutí se nutně vyskytují určité okliky, avšak celková situace se dále rozvíjí příznivě pro síly socialismu a revoluce a nepříznivě pro síly imperialismu a reakce. Vítězství socialismu a zánik imperialismu — taková je základní tendence naší doby, kterou nemůže zastavit žádná síla.

Imperialismus však neodstoupí z historické scény dobrovolně. Agresivní podstata imperialismu se nemůže změnit a imperialismus stále ještě zůstává nebezpečnou silou. Imperialisté se všemožně snaží nalézt v agresi a válce východisko ze situace vedoucí k záhubě.

V posledních letech nabyly agresivní intriky imperialistů v čele s americkými imperialisty otevřenějšího rázu. Američtí imperialisté se dopouštějí agresivních činů proti socialistickým zemím a národním nezávislým státům, bestialně potlačují národně osvobozené hnutí národů Asie, Afriky a Latinské Ameriky, narušují mír ve všech oblastech světa.

Američtí imperialisté dnes zaměřují ostrí agrese proti Asii. Hrubě pošlapávají ženevské dohody z roku 1954 tím, že zatahují do jižního Vietnamu stále větší kontingenty ozbrojených sil, uplatňují taktiku spálené země podle zásady „všechno spálit, všechny vyvraždit, všechno zničit“; bombardování Vietnamské demokratické republiky již přesunuli až do okolí Hanoje a Hai-phongu. Dokazuje to, že politika „eskalace války“ amerických imperialistů ve Vietnamu dosáhla nového, nebezpečného stupně. Nyní se američtí imperialisté nesmyslně snaží rozšířit plamen války na rozlehlé území Asie.

Po okupaci jižní části naší země se američtí agresori horečně připravují k válce a po okupaci Tchajwanu, území náležejícího Čínské lidové republice, pokračují v provokačních akcích proti lidové Číně.

Američtí imperialisté vzkřísili japonský militarismus a hodlají ho využít jako „úderného oddílu“ ve své agresi v Asii. Ujednali dohodu militaristických sil Japonska s jihokorejskými loutkami a s její pomocí hodlají dát dohromady „vojenský blok severovýchodní Asie“.

Základem strategie amerických imperialistů směřující k agresi v Asii je soustředit větší ozbrojené síly USA v této oblasti a mobilizací militaristických sil Japonska, dalších satelitních zemí a loutek blokovat asijské socialistické země a napadnout je, zabránit rychlému růstu revolučních sil v Asii a tak si udržet koloniální panství. Takové intriky amerických agresorů krajně zostřují situaci ve všech oblastech Asie a vážně ohrožují mír na celém světě.

Prohlubující se agresivní intriky imperialistů v čele s americkými nesvědčí o jejich moci, ale naopak dokazují, že se dostali do ještě obtížnější situace. Skutečnost, že američtí imperialisté zuří v Asii, Africe a Latinské Americe, rovněž dokazuje, že v těchto oblastech rostou síly socialismu, rozvíjí se prudké protiimperialistické revoluční hnutí a základy imperialismu se otřásají až do největších hloubek.

Imperialisté nemohou žádnými intrikami zabránit vzrůstajícímu osvobozenému boji národů a zastavit vítězný postup socialismu. Díky revolučnímu boji národů budou imperialisté zcela jistě vyhnáni z Asie, Afriky i Latinské Ameriky a nakonec budou vydáni záhubě. Definitivní vítězství socialismu a úplný zánik imperialismu jsou nevyhnutelné. Takový je nezvratný zákon historického vývoje.

Všechny události rozvíjející se na mezinárodní aréně ve vzrůstající míře dokazují, že americký imperialismus je hlavní silou agrese a války, mezinárodním čteníkem, baštou soudobého kolonialismu, nejzavilejším nepřítelem národů celého světa.

Americký imperialismus je nejpřednějším objektem boje národů světa. Mobilizace širokých protiimperialistických sil a jejich koncentrace v boji proti americkému imperialismu je prvořadým úkolem socialistických zemí, komunistických a dělnických stran. Pouze rozhodným bojem proti americkému imperialismu je možné uhájit světový mír a revoluční boj národů bude moci skončit vítězně.

Postoj k americkému imperialismu je v současné době důležitým měřítkem, prověřujícím stanovisko komunistických a dělnických stran. Komunisté musejí vždy pevně zastávat zásadní

stanovisko proti imperialismu a především proti americkému imperialismu. Zvláště za nynějších podmínek, kdy američtí imperialisté rozšiřují agresi proti Vietnamu, musí vůči nim všechny socialistické země zaujímat ještě chladnější a tvrdší postoj. Nesmíme v žádném případě připustit, aby se v mezinárodních otázkách zřekli svých zásad a uzavírali s americkými imperialisty kompromisy.

Socialistické země nesmějí pod záminkou, že udržují s imperialistickými státy diplomatické styky, nechat v nich rozplynout protiimperialistický boj nebo v tomto protiimperialistickém boji ochabovat. I ve sféře diplomacie se socialistické země musí závazně držet třídní zásady, vyvíjet nátlak na americké imperialisty, odhalovat a pranýřovat jejich politiku agrese a války.

Na druhé straně je nesprávné, když někdo pouze hlasitě rozkřikuje, že je proti americkému imperialismu, ale ve skutečnosti nepodniká žádné konkrétní akce ke zmaření agrese amerického imperialismu. Tím méně lze připustit, aby se vytvářely překážky, které by protiimperialistickým silám bránily uplatňovat jednotně praktické opatření zasazující ránu imperialistickým agresorům USA. Jinak nejenže není možné agresi amerických imperialistů zastavit, ale učiní to americké imperialisty ještě drzejšími a zlovolnějšími a nakonec to jen podpoří jejich agresivní činy.

Boj proti imperialistické politice agrese a války a za světový mír a bezpečnost je zásadou zahraniční politiky socialistických zemí. Komunisté musejí bojovat za odvrácení války, avšak v žádném případě se jí nesmějí bát a když se imperialisté vrhnou na někoho ozbrojenou silou, musí agresory až do kořene vyhladit. Jen tehdy, budeme-li zastávat vůči imperialismu zásadní stanovisko a rozvíjet rozhodný protiimperialistický boj, budeme moci zarazit agresi imperialistů a uhájit mír.

Zejména socialistické země musí zvyšovat zvláštní bdělost nad tím, jak američtí imperialisté se nyní snaží nezhoršovat své vztahy s velkými zeměmi, zaměřují ostří agrese především proti Vietnamu a chtějí si postupně podřídit rozdělené a malé státy jako jsou Korea, Kuba a východní Německo. Současně je třeba

věnovat pozornost tomu, že američtí imperialisté v zajmu soustředění sil na agresi v Asii se mohou dočasně snažit o zmírnění ovzduší nebo o stabilizaci situace v Evropě.

V tomto případě zmírnění napětí na jedné frontě nejenže neprospěje celkové mezinárodní situaci, ale vytvoří pro imperialisty podmínky k zesílení jejich agrese na druhé frontě. Je to tedy pro věc míru a bezpečnosti ve světě ještě větším nebezpečím.

Za nynější situace ve všech oblastech a na všech frontách světa, ať je to v Asii či Evropě, v Africe nebo Latinské Americe, v zemi velké nebo malé, je nutno zasazovat americkým imperialistům rány, co nejvíce třístit jejich síly a všude tam, kam vkročili američtí imperialisté, je třeba spoutat jim ruce i nohy, aby nemohli svévolně řádit, jak se jim zachce. Jen tak lze úspěšně bořit strategii amerických imperialistů, kteří hodlají soustředit své síly v té či oné oblasti a zemi a jednotlivě ničit socialistické země a ostatní mezinárodní revoluční síly.

Naše strana a náš lid budou pokračovat v rozhodném boji proti imperialistickým agresivním silám v čele s americkým imperialismem a budou se snažit upevňovat semknutost se všemi silami bojujícími proti americkému imperialismu.

Aby byl uhájen světový mír, je nutno bojovat proti americkému imperialismu a současně proti jeho spojencům. Zvláště je nutno zesílit boj proti japonskému a západoněmeckému militarismu.

Japonský a západoněmecký militarismus se rychle obnovují pod aktivní záštitou amerického imperialismu a Japonsko a západní Německo se znovu rozrůstají v nové pařeniště války v Asii i Evropě. Za těchto okolností nelze v žádném případě podceňovat význam boje proti japonskému a západoněmeckému militarismu.

Je dobře, že socialistické země bojují proti západoněmeckému militarismu. Naše strana a náš lid jsou proti vzkříšení západoněmeckého militarismu a jeho revanšistickým záměrům a důrazně odsuzují zločinné intriky amerických imperialistů, kteří jej aktivně podporují. Podporujeme boj německého lidu a stanovisko Německé demokratické republiky proti znovuvyzbrojení západoněmeckého militarismu.

Je třeba vidět nebezpečí západoněmeckého militarismu v Evropě, ale současně je nutno vidět nebezpečí japonského militarismu v Asii. Všechny socialistické země musejí nutně bojovat v Asii jak proti americkému imperialismu tak proti japonskému militarismu, stejně jako bojují v Evropě proti americkému imperialismu i západoněmeckému militarismu.

Japonský militarismus vystupuje nyní jako nebezpečná agresivní síla v Asii. Japonské militaristické síly blouzní za podpory amerických imperialistů o uskutečnění svého starého snu: „sféry společného rozkvětu velké východní Asie“. Japonská Satóova vláda za aktivní podpory amerických imperialistů již nejen vypracovala plán války pro rozpoutání agrese proti Koreji a dalším asijským zemím, ale začala vztahovat agresivní chapadla po jižní Koreji.

Prostřednictvím dvoustranných vojenských dohod se fakticky vytváří vojenský trojspolek mezi imperialisty USA, japonskou Satóovou vládou a jihokorejskou loutkovou klikou. Satóova vláda se stává aktivním spoluúčastníkem amerických imperialistů v agresi ve Vietnamu a na objednávku USA dodává do jižního Vietnamu velké množství vojenských zařízení a materiálů, mimo jiné i různé zbraně. Japonsko slouží imperialistům USA v jejich agresivní válce ve Vietnamu jako zásobovací a opravářská základna a základna pro útok.

Satóova vláda podněcovaná americkými imperialisty uplatňuje nepřátelskou politiku vůči naší zemi a ostatním asijským socialistickým zemím. Kromě toho pod ušlechtilou rouškou „pomoci“, „společného rozvoje“, „hospodářské a technické spolupráce“ pronikají stále intenzivněji do různých zemí Asie, Afriky a Latinské Ameriky v oblasti hospodářské a kulturní.

Boj proti japonskému militarismu je bojem za zachování míru v Asii a ve světě, důležitým článkem boje proti americkému imperialismu. Všechny socialistické země musejí přikládat velký význam boji proti japonskému militarismu a společnými akcemi zmařit jeho podlé agresivní záměry. Zvlášť nutné je důsledně odhalovat a mařit intriky japonské Satóovy vlády, která se vydává za „přítele“ národů Asie, Afriky a Latinské Ameriky, a snaží se narušit protiimperialistickou frontu.

Je nepochybné, že mezi americkým imperialismem a vládoucími kruhy Japonska existují určité rozpory a že socialistické země v případě dalšího prohloubení těchto rozporů mezi USA a Japonskem jich mohou využít v zájmu protiimperialistického boje. Musíme se však dívat na americko-japonské vztahy ze všech hledisek. Američtí a japonští imperialisté jsou přes vzájemné konflikty v důsledku jednoty zájmů agrese v Asii mezi sebou spjati závislými spojeneckými pouty a jsou vázáni dohodami politickými, hospodářskými a vojenskými. Nelze přeceňovat rozpory mezi USA a Japonskem a podceňovat spojenecké vztahy závislosti mezi nimi.

Nesmíme si dělat iluze o vládnoucích kruzích Japonska a vkládat v ně nějaké naděje. Sbližovat se se Satóovou vládou a nevidět nebezpečí japonského militarismu znamená fakticky podporovat zámořskou expanzi vládnoucích kruhů Japonska a upevňovat pozice amerického imperialismu v Asii.

Socialistické země mohou s Japonskem rozvíjet hospodářské styky, nelze však uzavírat s jeho vládnoucími kruhy nějaké politické obchody. Vztahy se Satóovou vládou musejí být budovány pouze v souladu se zájmy japonského lidu a zájmy všeobecného protiimperialistického boje.

Japonský lid dnes bojuje proti americkému imperialismu a japonskému monopolistickému kapitálu, za bezpečnost Japonska a mír ve světě. Boj japonského lidu zasazuje těžkou ránu americké imperialistické agresi v Asii, japonskému militarismu a přispívá k velké věci míru ve světě.

Korejský lid rozhořčeně odsuzuje agresivní intriky japonského militarismu. Je nutno důrazně zastavit znovuvybrojování japonského militarismu a jeho agrese proti jižní Koreji a je třeba anulovat „jihokorejsko-japonskou smlouvu“ uzavřenou podle návodu amerických imperialistů. Japonsko se musí zbavit područí amerického imperialismu a rozvíjet se cestou nezávislosti a demokracie. Korejský lid plně podporuje boj japonského lidu v čele s Komunistickou stranou Japonska za plnou nezávislost a demokratický rozvoj Japonska a vyslovuje mu svou bojovou solidaritu.

Agrese amerických imperialistů ve Vietnamu a boj vietnamského lidu proti ní tvoří v současné době ohnisko boje mezi silami revoluce a silami kontrarevoluce.

Agrese amerického imperialismu ve Vietnamu nesměruje jen proti vietnamskému lidu. Je to agrese proti socialistickému táboru, výzva národně osvobozenkému hnutí a hrozba míru v Asii a ve světě.

Vietnamský lid povstal jako jeden muž ke svatému boji za rozhodné rozdrčení americké imperialistické agrese, za osvobození jihu a na obranu severu, za sjednocení vlasti. Způsobuje neustále agresorům těžké politické i vojenské porážky a tím zatlačuje americké imperialisty do bezvýchodné situace. Národní fronta osvobození jižního Vietnamu již osvobodila čtyři pětiny jihovietnamského území a dvě třetiny všeho obyvatelstva a lid severního Vietnamu úspěšně odráží barbarské bombardování leteckých pirátů amerického imperialismu. Hrdinný vlastenecký boj lidu jižního a severního Vietnamu proti americkému imperialismu dává příklad národům celého světa bojujícím proti imperialismu, za mír, demokracii, národní nezávislost a socialismus, a bezmezně je inspiruje.

Dovolte mi, abych jménem této konference tlumočil nejvřelejší bojový pozdrav a blahopřání bratrskému lidu jižního a severního Vietnamu, který dosahuje skvělých vítězství a koná hrdinské činy ve spravedlivém boji proti imperialistickým agresorům USA.

Vietnamský lid bojuje hrdinně nejen za úplné osvobození a nezávislost své vlasti, ale prolévá krev i v boji na obranu socialistického tábora, za zachování míru v Asii a ve světě.

Podle postoje k agresi imperialistů USA ve Vietnamu a k boji vietnamského lidu proti ní lze určit, zda ten či onen vystupuje rozhodně proti imperialismu či nikoli, zda aktivně podporuje či nepodporuje osvobozeneký boj národů. Přístup k vietnamské otázce je zkušebním kamenem odlišujícím revoluční stanovisko od oportunistického, proletářský internacionalismus od národnostního egoismu.

Všechny socialistické země a mírumilovné národy musejí vystupovat proti agresi amerického imperialismu ve Vietnamu a

poskytovat vietnamskému lidu v jeho spravedlivé osvobozenké válce všestrannou podporu a pomoc. V podmínkách, kdy je Vietnamská demokratická republika objektem agrese amerického imperialismu, musejí socialistické země ještě ostřeji čelit a bojovat proti americkému imperialismu a vynakládat veškeré úsilí, aby pomohly vietnamskému lidu. Tady je nepřípustná jakákoli váhavost nebo pasivita.

Všechny socialistické země musejí spojenými silami poskytovat podporu a pomoc bojujícímu vietnamskému lidu a společně zmařit agresi amerického imperialismu ve Vietnamu. Pro názorové rozdíly však dnes země socialistického tábora nemohou podniknout jednotné kroky v boji proti americké imperialistické agresi a v pomoci vietnamskému lidu. Tato okolnost trápí bojující vietnamský lid a pro komunisty je to opravdu bolestná záležitost.

Nyní, kdy je VDR předmětem agrese amerického imperialismu, není možné, aby bratrské strany vedly polemiky o vietnamské otázce. Ve vietnamském problému je rozhodující Vietnamská strana pracujících. Kromě Vietnamské strany pracujících nemůže o vietnamské otázce nikdo svévolně rozhodovat. V této otázce se bratrské strany musejí po všech stránkách držet linie Vietnamské strany pracujících a podporovat její stanovisko. Rovněž o pomoci ze strany bratrských zemí Vietnamská demokratická republika může nejsprávněji rozhodnout Vietnamská strana pracujících a bratrské strany musejí její závěr závazně respektovat.

Dnes je jiná situace než v minulosti, kdy SSSR sám prováděl revoluci. Tehdy byl Sovětský svaz nucen sám obstarávat vše včetně zbraní, neboť tehdy ještě ve světě nebyly jiné socialistické země. Dnes, kdy existuje mohutný socialistický tábor, proč by neměl vietnamský lid přijímat pomoc, kterou mu bratrské socialistické země poskytují v kruté válce proti společnému nepříteli? Socialistické země jsou povinny VDR pomáhat a vietnamský lid je oprávněn tuto pomoc přijímat. Jestliže se pomoci, kterou socialistické země poskytují vietnamskému lidu, účinně využije v boji proti imperialistickým agresorům USA, je to jediné správné a není na tom nic špatného. Aby byli američtí imperialisté ve

Vietnamu poražení, je nutno dosáhnout toho, aby všechny bratrské země poskytovaly VDR ještě větší pomoc.

Domníváme se, že je to opravdu revoluční stanovisko namířené ve skutečnosti proti americké imperialistické agresí ve Vietnamu a internacionální stanovisko upřímné pomoci vietnamskému lidu.

Nyní není doba k tomu, aby se socialistické země spokojovaly pouze s politickou podporou vietnamského lidu. Socialistické země musejí podniknout v rámci pomoci vietnamskému lidu aktivnější opatření. Za okolností, kdy američtí imperialisté zavlekli do války vojska satelitních zemí a loutek a rozšiřují svou agresí až na území VDR, musejí všechny socialistické země poslat do Vietnamu své dobrovolníky, aby ubránily jihovýchodní předsunutou hlídku socialistického tábora a mír v Asii a ve světě. Je to internacionální povinnost socialistických zemí vůči bratrskému vietnamskému lidu. Nikdo nemá právo stavět se proti tomu, aby socialistické země posílaly do Vietnamu své dobrovolníky.

Jestliže všechny socialistické země pomohou vietnamskému lidu a zmaří americkou imperialistickou agresí ve Vietnamu, bude americký imperialismus odsouzen k zániku a revoluční hnutí v zemích Asie a celého světa se ještě více pozvedne.

Korejská strana práce a korejský lid považují americkou imperialistickou agresí ve Vietnamu za agresí proti sobě samým a boj vietnamského lidu za svůj vlastní boj. Náš lid bude ještě rozhodněji bojovat proti společnému nepříteli – americkému imperialismu a vynaloží veškeré úsilí na pomoc vietnamskému lidu. Připravujeme se na to, abychom kdykoli, až o to požádá VDR, mohli poslat do Vietnamu dobrovolníky a bojovat ruku v ruce s vietnamskými bratry.

Jedinou spravedlivou cestou k vyřešení vietnamské otázky je stanovisko vlády VDR o čtyřech bodech a prohlášení Národní fronty osvobození jižního Vietnamu o pěti bodech. Korejská strana práce a vláda naší republiky toto spravedlivé stanovisko vietnamského lidu plně podporují.

Imperialisté USA nyní ve snaze zamaskovat další spiknutí, jehož cílem je rozšíření války, rozehrávají frašku s „mírovým

jednáním“. Americkým imperialistům se však nepodaří žádnými šejdířskými triky zakrýt svou špinavou agresivní povahu. Důrazně odsuzujeme záměry amerických imperialistů, kteří se snaží rozšířit agresivní válku ve Vietnamu, a pranýřujeme jejich intriky kolem „mírového jednání“.

Američtí imperialisté musejí neprodleně zastavit všechny agresivní akce proti vietnamskému lidu a okamžitě se stáhnout z jižního Vietnamu se svou agresivní armádou a vojsky satelitních zemí a loutek, se všemi smrtonosnými zbraněmi. Jestliže budou američtí imperialisté pokračovat v neuváženém dobrodružství přes četné varování ze strany vietnamského lidu a socialistických zemí a přes ostrá odsouzení z úst národů světa, utrpí ještě větší hanebnou porážku. Definitivní vítězství je na straně vietnamského lidu, který povstal k boji za spravedlivou věc, kdežto imperialističtí agresori USA nevyhnutelně zkrachují.

Jedním z vážných mezinárodních problémů současné doby je obrana kubánské revoluce. Vítězství revoluce na Kubě bylo prvním vítězstvím socialistické revoluce, k němuž došlo přímo před očima USA, je to pokračování Velké říjnové socialistické revoluce v Latinské Americe. Je to historická událost, která rozšířila socialistický tábor na západní polokouli a způsobila nový obrat v revolučním hnutí Latinské Ameriky. Kubánská republika je základnou revoluce v Latinské Americe.

Kubánský lid pod vedením Komunistické strany Kuby nyní s vysoko zvednutým praporem revoluce kráčí s jistotou v předních řadách prot imperialistického boje. Kubánský lid, který statečně maří neustávající agresivní intriky a provokace imperialistů USA, brání v obtížných podmínkách revoluční vymoženosti a buduje socialismus.

Bránit kubánskou revoluci je svatou internacionální povinností zemí socialistického tábora a národů Latinské Ameriky. Socialistické země musejí plně podporovat velké revoluční dílo bratrského kubánskému lidu, bránit kubánskou revoluci a aktivně podporovat socialistickou výstavbu na Kubě a pomáhat jí. Komunisté považující zájmy revoluce za nejvyšší zákon nemohou naprosto vůči Kubě postupovat jinak.

Skutečnost, že Kuba dostává pomoc od socialistických zemí, je věc naprosto zákonitá a bratrské strany a bratrské země to musí vítat. Vyžadují to zájmy kubánské revoluce, zájmy revoluce v Latinské Americe. Musíme se stavět k situaci Kuby a k postoji Komunistické strany Kuby s plným porozuměním.

V kubánské otázce se nejlépe vyzná Komunistická strana Kuby a jen ona může vypracovat správnou politiku odpovídající kubánské skutečnosti. Každá socialistická země musí respektovat politiku Komunistické strany Kuby a je povinna jen podporovat boj kubánského lidu. Je nepřipustné vyvíjet nátlak na komunistickou stranu a lid Kuby a vnášet rozkol do revolučních řad Latinské Ameriky.

Korejská strana práce plně podporovala a podporuje spravedlivé stanovisko Komunistické strany Kuby, jež pozvedla revoluční prapor, správně řídí revoluci a výstavbu ve své zemi a bojuje za jednotu socialistického tábora a semknutost mezinárodního komunistického hnutí. Naše strana a lid důrazně odsuzují agresivní intriky amerických imperialistů proti Kubě a houževnatě podporují hrdinný boj kubánského lidu na obranu revolučních vymožeností, za výstavbu socialismu. Budeme i nadále vynakládat veškeré úsilí na upevnění přátelství a jednoty s Komunistickou stranou Kuby a kubánským lidem.

V životě národů Asie, Afriky a Latinské Ameriky nyní probíhají velké revoluční přeměny. Národně osvobozené hnutí národů Asie, Afriky a Latinské Ameriky spolu s revolučním bojem mezinárodní dělnické třídy za socialismus tvoří velkou revoluční sílu naší doby a mohutný faktor světového míru.

V podmínkách nebývalého rozmachu národně osvobozeného hnutí dosáhly mnohé země národní nezávislosti a daly se cestou budování nového života. Národy těch zemí, které jsou ještě utlačovány kolonialismem, rozvíjejí stále mohutnější boj za svobodu a nezávislost.

Imperialisté však nejen nechtějí pokorně odcházet ze svých kolonií, ale uchylují se k různým intrikám, aby si pro sebe utrhl alespoň ještě jedinou píď země. Potlačují národně osvobozené hnutí v Asii, Africe a Latinské Americe a vedou podvratnou

činnost, jejímž cílem je postupně odtrhnout mladé nezávislé státy od protiimperialistické fronty. Opírají se o otevřené násilí a na druhé straně využívají „pomoci“ jako lákadla a snaží se proniknout do mladých nezávislých států, vměšovat se do jejich vnitřních záležitostí a rozložit je zevnitř.

V posledních letech se ještě více aktivizovala podvratná činnost amerických imperialistů proti mladým nezávislým zemím a stále častěji se opakovaly pokusy o svržení vlád těchto zemí. Imperialisté USA podplatili reakcionáře a sjednotili je, a tak se je pokoušejí podnítit k akcím proti pokrokovým silám a obrátit některé mladé nezávislé státy směrem doprava. Dopouštějí se touto cestou machinací, aby postupně tyto země potlačily své revoluční síly uvnitř, v zahraniční politice se postavily proti socialistickým zemím a rozvrátily protiimperialistické síly.

Komunisté musejí být proto maximálně bdělí a být vždy připraveni organizačně i ideově, strategicky i takticky, aby odpověděli na případné represálie nepřitele. Revoluce je složitá a vyžaduje vědecky zdůvodněné vedení a umění vést. Může zvítězit jen tehdy, bude-li na základě správného posouzení revoluční situace a jasného výpočtu poměru vlastních sil a sil nepřitele pečlivě vypracována vědecky podložená bojová linie a rozvinut rozhodný boj v nejpříhodnější dobu. Musíme si vrýt tyto zkušenosti a ponaučení z mezinárodního revolučního hnutí dobře do paměti a přihlížet k tomu ve svém revolučním boji.

Je třeba ještě hodně udělat pro likvidaci koloniální soustavy imperialismu v Asii, Africe a Latinské Americe a pro definitivní osvobození a nezávislost národů. Cesta národního osvobození je cestou tvrdého boje. Na této cestě se vyskytuje zoufalý odpor imperialistů a reakce, četné obtíže a zkoušky.

Dosažení politické nezávislosti je jen prvním krokem k definitivnímu vítězství národně osvobozené revoluce. Národy, které dosáhly nezávislosti, stojí před úkolem bojovat proti podvratným intrikám cizích imperialistů a domácí reakce a dovést velkou věc národního osvobození do důsledků. Proto je nutno rozbít aparát imperialistické koloniální nadvlády, odejmout imperialistům a domácí reakci ekonomickou základnu, upevnit revoluční síly, nastolit pokrokové společensko-politické zřízení,

vybudovat samostatné národní hospodářství a národní kulturu. Teprve tehdy budou moci národy mladých nezávislých zemí odstranit staletou zaostalost a bídu zděděnou po koloniálním režimu a vybudovat silné a samostatné nezávislé státy.

Korejská strana práce a vláda naší republiky aktivně podporují boj národů všech mladých nezávislých zemí za upevnění vlastní národní nezávislosti a národní rozkvět. Budeme nepřetržitě usilovat o rozvoj přátelských vztahů a spolupráce s mladými nezávislými státy.

Naše strana a vláda pokládají za důležitou zásadu své zahraniční politiky podporu boje národů Asie, Afriky a Latinské Ameriky proti imperialismu, za svobodu a nezávislost. Korejský lid důrazně odsuzuje agresivní intriky amerických imperialistů proti laoskému lidu a všemožně podporuje jeho boj za národní nezávislost. Náš lid podporuje spravedlivý boj kambodžského lidu proti agresi a vměšování imperialistů USA a jejich přísluho-vačů, za nezávislost, neutralitu a územní celistvost. Podporujeme osvobozenecský boj lidu Venezuely a dalších národů Asie, Afriky a Latinské Ameriky a vyslovujeme jim svou bojovou solidaritu.

Podporujeme rovněž revoluční boj dělnické třídy a pracujícího lidu kapitalistických zemí proti vykořisťování a útlaku kapitálu, za demokratická práva a socialismus a vyjadřujeme jim svou pevnou solidaritu. Naše strana a lid budou vždy pevně na straně národů bojujících za mír a demokracii, za národní nezávislost a socialismus a budou usilovat o upevnění jednoty s těmito národy.

Soudruzi! V posledních letech prožívají socialistický tábor a mezinárodní komunistické hnutí těžké zkoušky. Soudobý revizionismus a dogmatismus působí na cestě rozvoje mezinárodního revolučního hnutí vážné obtíže.

Můžeme dosáhnout jednoty socialistického tábora a semknutosti mezinárodního komunistického hnutí a úspěšně bojovat proti imperialismu, jen když překonáme pravicový a levicový oportunismus a uhájíme čistotu marxismu-leninismu.

Marxismus-leninismus se rozvíjel a vítězil v boji proti pravicovému a levicovému oportunismu. Jak dokazují historické zkušenosti, na cestě revoluce se vyskytují určité úchytky odtržení

od marxismu-leninismu. Není na tom nic divného. Dokud existuje imperialismus a trvá třídní boj, jako jeho odraz se rodí v dělnickém hnutí pravicový a levicový oportunismus a boj proti němu je do určité míry nevyhnutelný.

Pravicový a levicový oportunismus je buržoazní a maloburžoazní ideologie vznikající v dělnickém hnutí. Oba typy oportunismu překrucují — každý z opačného konce — revoluční podstatu marxismu-leninismu a škodí revoluci. Musíme bojovat na dvou frontách jak proti pravicovému tak proti levicovému oportunismu.

Soudobý revizionismus reviduje marxismus-leninismus pod záminkou „změny situace“ a „tvůrčího rozvoje“ a vykleštuje z něho revoluční podstatu. Popírá třídní boj a diktaturu proletariátu, hlásá třídní spolupráci a zřiká se boje proti imperialismu. Soudobý revizionismus kromě toho šíří iluze o imperialismu a všemožně brání revolučnímu boji národů za sociální a národní osvobození.

Soudobý revizionismus, který již stihla vážná rána díky zásadovému boji marxisticko-leninských stran, kráčí cestou po nakloněné ploše. Neznamená to však, že by byl soudobý revizionismus plně překonán. Zůstává dosud ještě velkým nebezpečím pro mezinárodní komunistické hnutí. Projevuje se především ve slabosti před imperialismem a v pasivním postoji k revolučnímu boji národů. Proto nesmíme boj proti soudobému revizionismu podceňovat.

Kromě boje proti soudobému revizionismu je nutno bojovat i proti levicovému oportunismu. Levicový oportunismus nepřihlíží ke změněné situaci, dogmaticky opakuje jednotlivé vytržené téze marxismu-leninismu a pod arcirevolučními hesly zavléká lidi k extrémním činům. Kromě toho izoluje stranu od mas, způsobuje rozkol revolučních sil a brání soustředění úderu proti hlavnímu nepříteli.

Rozmach levicového oportunismu může být pro jednotlivé strany i mezinárodní komunistické hnutí nemenším nebezpečím než soudobý revizionismus. Bez boje proti levicovému oportunismu nelze sjednotit protiimperialistické síly a úspěšně bojovat proti imperialismu a stejně tak proti soudobému revizionismu.

Soudobý revizionismus a levicový oportunismus tedy vytvářejí stejné obrovské překážky v rozvoji mezinárodního revolučního hnutí. Je nesprávné odvolávat se na boj proti soudobému revizionismu a proto nevidět nebezpečí levicového oportunismu a stejně tak je nesprávné odvolávat se na boj proti levicovému oportunismu a nevidět nebezpečí soudobého revizionismu. Bez překonání pravicového i levicového oportunismu není možno správně řídit revoluci a výstavbu v každé zemi a energicky rozvíjet mezinárodní revoluční hnutí.

Boj proti pravicovému a levicovému oportunismu je těsně spjat s bojem za jednotu socialistického tábora a semknutost mezinárodního komunistického hnutí. Naše strana bude bojovat jak proti pravicovému, tak proti levicovému oportunismu a současně bude hájit prapor jednoty. Nesmíme se odvolávat na boj proti oportunismu a dopouštět se levičáckých chyb, popírajících jednotu, ale nelze se rovněž odvolávat na obranu jednoty a dopouštět se přitom pravičáckých chyb projevujících se v odmítání boje proti oportunismu. Naše strana povede nesmířitelný boj proti pravicovému i levicovému oportunismu a vynaloží současně veškeré úsilí na obranu jednoty socialistického tábora a semknutosti mezinárodního komunistického hnutí.

Socialistický tábor a mezinárodní komunistické hnutí tvoří rozhodující faktor určující historický rozvoj lidstva dané epochy. Jsou to nejmohutnější revoluční síly naší doby stojící proti imperialismu a všem reakčním silám. Existence jednotného a mohutného socialistického tábora a mezinárodního komunistického hnutí brzdí imperialistickou politiku agrese a války a inspiruje národy celého světa k jejich revolučnímu boji.

Imperialisté se nejvíce bojí socialistického tábora a mezinárodního komunistického hnutí. Proto neustále podnikali a dosud podnikají ozbrojenou intervenci a podvratnou činnost proti socialistickým zemím. V současné době chtějí postupně pohltnout všechny socialistické země.

Za těchto okolností je nejdůležitější bránit spojenými silami socialistický tábor před imperialistickou agresí. Proto musí být socialistický tábor pevně sjednocen v jeden celek. V současné době však socialistický tábor v důsledku vnitřních názorových

rozdílů nedokáže jít v jednom šiku, jednat spojenými silami. Má to negativní vliv na rozvoj světového revolučního hnutí a na vývoj mezinárodní situace.

Bojovat na obranu socialistického tábora, za zachování jeho jednoty, je svatou povinností všech komunistů. Komunisté se nesmějí dopouštět žádných činů oslabujících jednotu socialistického tábora. Nelze v socialistickém táboře trpět zrádce revoluce a nelze z něho rovněž uměle vylučovat tu či onu zemi. Obojí rozkládá socialistický tábor. Nesmíme připustit rozpad socialistického tábora vybojovaného krví dělnické třídy celého světa. Je to zásadní otázka týkající se osudu socialistického tábora a perspektiv mezinárodního revolučního hnutí.

Nemůžeme nahradit socialistický tábor společenstvím jakéhokoli jiného charakteru.

Současně se musíme stavět i proti takovým činům, jako je neuznávání existence socialistického tábora a snaha o rozštěpení socialistického tábora a mezinárodního komunistického hnutí. Jestliže se socialistický tábor rozdvojí, mezinárodní komunistické hnutí bude rozštěpeno ve dvě a také každá strana se rozdělí na dvě skupiny, což nelze pokládat za normální a tím méně dobrý jev. Musíme bojem usilovat o semknutost.

Skutečnost, že názorové rozdíly mezi bratrskými stranami překročily hranici ideologických a teoretických otázek a dosáhly stadia, kdy je již obtížné je vyřešit, je velmi bolestnou záležitostí komunistů celého světa. Ať by však byly názorové rozdíly mezi bratrskými stranami jakkoli vážné, jsou vnitřní záležitostí socialistického tábora a mezinárodního komunistického hnutí. Nelze připustit, aby názorové rozdíly mezi stranami vedly až k organizačnímu rozkolu, je nutno po všech stánkách vycházet z úsilí o jednotu a vyřešit je ideologickým bojem.

Žádnou socialistickou zemi nelze vylučovat ze socialistického tábora a z mezinárodního komunistického hnutí. Nikdo nesmí posuzovat bratrské země a bratrské strany zveličeně a překrouceně a nelze se domnívat, že by kterákoli ze třinácti socialistických zemí stála mimo socialistický tábor a mezinárodní komunistické hnutí. Domníváme se, že při hodnocení vedení

bratrských zemí a bratrských stran je nutno k této otázce přistupovat s největší vážností.

V žádném případě nelze připodobňovat vztahy mezi bratrskými stranami k nepřátelským vztahům s imperialismem. I když se vedení bratrské strany dopouští chyb, mělo by se stát pro komunisty závazným soudružskou kritikou mu pomoci na správnou cestu.

Zároveň nelze vyvozovat lehkovážné závěry o charakteru dané společnosti jen na základě jednotlivých jevů ve společenském životě bratrských zemí. Charakter dané společnosti je určován tím, která třída je u moci a jaké v ní vládou formy vlastnictví výrobních prostředků.

Musíme přesně rozlišovat mezi socialistickými a kapitalistickými zeměmi. Existují mezi nimi základní rozpory vyplývající z podstaty jejich společenského zřízení. Tyto rozpory jsou objektivní, nezávislé na něčí subjektivní vůli. V důsledku těch či oněch opatření ze strany vedoucích činitelů se mohou rozpory mezi socialistickými a kapitalistickými zeměmi zostřovat nebo zmírňovat, ale nemohou vymizet základní rozpory mezi socialismem a kapitalismem, dokud oba společenské systémy stojí proti sobě.

I kdyby kterákoli bratrská země měla ty či ony záporné stránky, nelze ji házet do jednoho pytle s nepřítelem, přehazovat ji na stranu imperialistů. Komunisté se naprosto nesmějí v přístupu k bratrským stranám a bratrským zemím nechat unášet jednostranností nebo subjektivismem.

Naše strana se domnívá, že přes existenci názorových rozdílů nelze vyvozovat lehkovážné závěry o bratrských stranách a bratrských zemích a že je nutno po určitou dobu prověřit je v boji. Jestliže vystupují proti imperialismu, podporují národně osvobozené hnutí a nevměšují se do vnitřních záležitostí jiných bratrských stran a bratrských zemí, můžeme se s nimi sjednotit. Musíme zastávat aktivní stanovisko a kritizovat jejich negativní stránky, aby je napravily, ale současně hodnotit a podporovat jejich pozitivní stránky.

Naše strana vycházející ze zájmů mezinárodního komunistického hnutí se domnívá, že bude lépe, půjdou-li nepřetržitě všechny socialistické země kupředu v revolučních řadách. Jen

tak je možno upevnit sílu socialistického tábora a zasadit imperialismu ještě větší ránu.

Socialistický tábor je dnes v důsledku názorových rozdílů ve složité situaci, jeho existence však zůstává realitou. Nikdo ho nemůže podle svého subjektivního přání likvidovat. Začlení-li někdo nesocialistickou zemi do socialistického tábora, nestane se tato země stejně socialistickou. Naopak, jestliže někdo socialistickou zemi uměle vyloučí ze socialistického tábora, nepřestane být tato země socialistickou.

Socialistický tábor tvoří jednotný celek sjednocený na společném politickém a ekonomickém základě a spjatý jednotnými cíli výstavby socialismu a komunismu. Socialistický tábor tvoří všechny socialistické země, všechny jsou jeho rovnoprávními členy. I kdyby jen o jedinou zemi v socialistickém táboře přibýlo, je to jen dobře a záhodno. Definitivního vítězství světové revoluce se dosahuje v průběhu vítězství revolucí v každé jednotlivé zemi a v průběhu růstu socialistického tábora.

Naše strana vždy hájí celý socialistický tábor a je proti všem činům, jež směřují k rozštěpení tohoto tábora. Bude se sjednocovat se všemi bratrskými stranami a zeměmi v boji proti pravicovému a levicovému oportunismu. Budeme dále rozhodně bojovat na obranu jednoty socialistického tábora a semknutosti mezinárodního komunistického hnutí, podle zásad marxismu-leninismu a proletářského internacionalismu a podle revolučních zásad Deklarace a Prohlášení z porad představitelů bratrských stran.

Imperialisté USA nyní využívají toho, že v socialistickém táboře a mezinárodním komunistickém hnutí chybí semknutost, a neustále zesilují agresi a loupežení na celém světě. Mimo jiné rozšiřují agresivní válku proti vietnamskému lidu, ke které mobilizovali obrovské ozbrojené síly.

Nyní ovšem ve všech světadílech — v Asii, Africe, Latinské Americe a Evropě rozvíjejí mírumilovné národy široké hnutí proti agresi amerického imperialismu, na podporu hrdinného boje vietnamského lidu. Komunisté se však s tím nesmí spokojit. Musíme dát ve světovém měřítku boji proti agresivní válce amerického imperialismu, za podporu a pomoc vietnamskému lidu

ještě organizovanější ráz a pozvednout ho na nový stupeň. V situaci, kdy imperialisté USA eskalací rozšiřují agresivní válku ve Vietnamu, je jisté, že i boj národů světa proti imperialismu USA, na podporu vietnamského lidu je nutno po stupních rozšiřovat.

Za tím účelem je důležité především dosáhnout v mezinárodním měřítku společného postupu proti imperialismu a vytvořit jednotnou protiimperialistickou frontu.

Provádění protiimperialistických společných akcí a vytváření jednotné protiimperialistické fronty tvoří zásadní otázku, která dnes v mezinárodním komunistickém hnutí vyvstává velmi ostře. Souvisí to se základním problémem, zda je či není možné zmařit politiku agrese a války imperialistů USA, zda lze uhájit socialistický tábor či nikoli, zda je či není možné urychlit národně osvobozené hnutí, zda je možné ubránit mír a bezpečnost na celém světě či nikoli.

Uplatnění protiimperialistických společných akcí a vytvoření jednotné fronty proti imperialismu umožňuje intenzivněji rozvinout hnutí na pomoc vietnamskému lidu, zmařit politiku agrese a války, kterou uskutečňuje americký imperialismus, a uhájit mír v Asii a ve světě. Umožní to rovněž postupným překonáváním názorových rozdílů mezi bratrskými stranami připravit podmínky pro obnovení jednoty socialistického tábora a semknutosti mezinárodního komunistického hnutí a ještě aktivněji rozvíjet revoluční hnutí ve všech zemích. Protiimperialistické společné akce jsou proto naprosto nezbytné jak v zájmu míru, tak v zájmu revoluce.

Naše strana od prvních dnů, kdy američtí imperialisté zahájili ozbrojenou agresi proti Vietnamu, trvala na protiimperialistickém společném boji v zájmu kolektivního odrazení agresorů. S podobným návrhem přišla řada dalších bratrských stran.

Protiimperialistický společný boj se však neuskutečňuje v důsledku názorových rozdílů v mezinárodním komunistickém hnutí. Domníváme se, že socialistické země, komunistické a dělnické strany musejí tento stav překonat a sjednotit své síly v boji proti americkému imperialismu a v pomoci vietnamskému lidu.

Všechny socialistické země pranýřovaly agresi amerického imperialismu proti Vietnamu, nejednou vyjadřovaly své stranické i státní stanovisko, že jsou ochotny poskytnout bojujícím vietnamským bratrům podporu a pomoc. Všechny socialistické země také poskytují vietnamskému lidu hospodářskou a vojenskou pomoc. Komunistické a dělnické strany v kapitalistických zemích se rovněž aktivně účastní boje proti agresivní válce amerického imperialismu, za podporu vietnamského lidu.

Vzhledem k tomu se domníváme, že přes názorové rozdíly v mnoha otázkách existuje elementární základna pro zajištění protiimperialistických společných akcí, především v boji proti agresi amerického imperialismu ve Vietnamu a v poskytování pomoci vietnamskému lidu. Nesmíme tuto možnost opomíjet a musíme vynakládat aktivní úsilí o dosažení protiimperialistické jednotné fronty.

Odmítání protiimperialistických společných akcí není projevem upřímného postoje přispívajícího k boji proti revizionismu, za zachování čistoty marxismu-leninismu, za upevnění jednoty socialistického tábora a semknutosti mezinárodního komunistického hnutí. Není možno je považovat za stanovisko zaměřené proti americkým imperialistům a snažící se pomoci bojujícímu vietnamskému lidu.

Zaměřit hlavní ostří proti americkému imperialismu — taková je v současné době hlavní strategie světové revoluce. Musíme přesně rozlišovat nepřátele od přátel, kteří se dopustili chyb. Nepřátele je nutno bít, ale přátele, kteří chybili, je třeba vrátit kritikou na správnou cestu. Tak je třeba sjednotit síly se všemi přáteli a bojovat proti úhlavním nepřítelům.

V boji proti americkému imperialismu musíme usilovat o zajištění společného postupu s komunistickými a dělnickými stranami a s demokratickými veřejnými organizacemi všech zemí světa, stejně jako s mezinárodními demokratickými organizacemi. Tyto organizace zastávají v mnoha otázkách jistě různé názory a stanoviska a jsou svou strukturou složité. Mají však pod svým vlivem široké masy. V zájmu zapojení širších mas do protiimperialistického boje nesmějí komunisté odmítat společné akce s těmito organizacemi.

Komunisté by měli vidět nejen rozdíly v názorech, ale i jejich společné stránky. Musejí vždy prošetřit otázku všestranně a neupadat do extrémů. Nedosáhneme-li společných akcí s komunistickými a dělnickými stranami, s demokratickými veřejnými organizacemi různých zemí a s mezinárodními demokratickými organizacemi, odkloní se od protiimperialistické fronty široké masy, jež jsou pod jejich vlivem. Nelze uskutečňovat revoluci bez mas. Společnými akcemi s uvedenými organizacemi se můžeme přiblížit masám, jež jsou jimi vedeny, vyvíjet na tyto masy revoluční vliv a mobilizovat je k protiimperialistickému boji. Odmítat protiimperialistické společné akce znamená odtrhovat se od mas a směřovat do izolace. Ve skutečnosti by to přivedlo vážné důsledky – oslabení protiimperialistického boje.

Komunisté nesmějí být za žádnou cenu úzkoprsí. Musíme sjednotit všechny síly, jež jsou proti imperialismu, a spojenými silami rozvinout protiimperialistický boj. Získat co nejvíce spojenců, i když jsou to síly nedůsledné a labilní, rozšiřovat protiimperialistickou frontu, maximálně izolovat americký imperialismus a zasazovat mu společné rány – to je jedna z hlavních zásad současné strategie a taktiky komunistů.

Dějiny mezinárodního komunistického hnutí znají četné případy, kdy komunisté v boji proti imperialistickým válkám podnikali společné akce s pravicovými sociálními demokraty. Politika jednotné fronty, kterou komunisté uplatňovali v minulosti, sehrála významnou roli v mobilizaci národů k boji proti imperialistickým válkám.

V současných historických podmínkách, kdy se upevnily světové socialistické síly, se naskytly ještě větší možnosti, jak uskutečňovat v mezinárodním měřítku protiimperialistické společné akce. Musíme s přihlédnutím k historickým zkušenostem mezinárodního komunistického hnutí vést mohutný protiimperialistický společný boj, využívající sebemenších možností.

Odsuzování agresivní války amerického imperialismu ve Vietnamu a poskytování podpory a pomoci vietnamskému lidu se dnes stalo určitou mezinárodní tendencí. I ti, kdo podléhali revizionismu, jsou pod tlakem světové veřejnosti nuceni posky-

tovat vietnamskému lidu pomoc. Není na tom nic špatného, je to dokonce dobrý jev.

Mezi těmi, kdo jsou proti americkému imperialismu a pro podporu vietnamského lidu, mohou být samozřejmě lidé různých kategorií. Někteří možná litují svých starých chyb a pranýřují agresi amerického imperialismu a podporují vietnamský lid, aby při této příležitosti napravili své chyby. Jiní jsou možná nuceni – ať chtějí nebo ne – připojit se k protiimperialistickému boji pod tlakem lidu své země a národů světa, přestože své základní stanovisko nezměnili.

Ať jsou však jejich pohnutky jakékoli, je třeba všechny tyto síly zapojit do společného boje proti imperialismu. Jestliže chce někdo napravit své chyby třeba prostřednictvím vietnamské otázky, je to nepochybně dobrá věc, kterou lze jen uvítat. Jestliže je někdo proti americkému imperialismu a podporuje vietnamský lid z donucení, pod nátlakem národů, i to je protiimperialistickému boji prospěšné a nijak to neškodí.

Domníváme se, čím více sil získáme pro protiimperialistický společný boj, tím lépe. Je nutno dosáhnout toho, aby se ti, kdo se protiimperialistickému boji vyhýbají, do něho zapojili, a ti, kdo jsou v něm pasivní, projevovali aktivitu.

Během společného boje proti americkému imperialismu se současně jasněji projeví hranice mezi marxismem-leninismem a revizionismem. V průběhu praktického boje se ukáže, kdo proti americkému imperialismu skutečně bojuje a kdo nikoli, kdo vietnamskému lidu opravdu pomáhá a kdo ne. Praxe je měřítko rozlišující správné od nesprávného. Oportunismus lze překonat jak ideologickým bojem, tak i v praxi revolučního boje.

Při společných akcích se komunisté musí vždy držet zásady: sjednocovat se v boji a bojovat jednotou. Společné akce, které požadujeme, neznamenají bezzásadovou semknutost a bezzásadový kompromis. Chceme hájit zásady marxismu-leninismu, kráčet stejným krokem a spojovat úsilí s protiimperialistickými silami v boji proti americkému imperialismu a v pomoci vietnamskému lidu. Je nutno rozvinout společný boj a současně kritizovat a překonávat oportunistické živly, podporovat protiimperialistické tendence a napomáhat jejich šíření.

Podle našeho názoru nejsou protiimperialistické společné akce naprosto v rozporu s bojem proti revizionismu. Je to naopak aktivní forma boje proti jakémukoli oportunismu. Uskutečnění protiimperialistických společných akcí jednotné fronty proti imperialismu nejen umožňuje úspěšně s imperialismem bojovat, ale ukazuje správný směr, umožňující rozvíjet v lidových masách revoluční uvědomění, bojovat proti veškerému oportunismu a hájit čistotu marxismu-leninismu.

Přijetí a uskutečnění konkrétních opatření pro zajištění společných akcí v boji proti americkému imperialismu, na podporu vietnamského lidu, je bezprostředně naléhavý úkol, před nímž dnes stojí komunisté celého světa.

Domníváme se, že by socialistické země měly především poslat mezinárodní oddíly dobrovolníků na pomoc bojujícímu vietnamskému lidu. Bude to první krok k realizaci protiimperialistických společných akcí. Pošleme-li do Vietnamu mezinárodní oddíly dobrovolníků, zasadíme tím americkým imperialistickým agresorům citelnou ránu a můžeme je donutit, aby přestali agresivní válku ve Vietnamu neuváženě rozšiřovat.

Také v činnosti mezinárodních demokratických organizací musíme aktivně usilovat o zajištění protiimperialistických společných akcí. Tyto organizace by měly ve své činnosti klást hlavní důraz na boj proti imperialismu USA a na podporu a pomoc bojujícím národům. Je nutno touto cestou dosáhnout toho, aby demokratické veřejné organizace všech zemí zajišťovaly protiimperialistické společné akce prostřednictvím mezinárodních demokratických organizací a aby všechny mezinárodní demokratické organizace podnikaly spojenými silami společné akce v zájmu boje proti americkému imperialismu a pomoci bojujícím národům. Kdyby se zajistily protiimperialistické společné akce v činnosti mezinárodních demokratických organizací, projevíly by obrovskou sílu.

Pouze těmito opatřeními však nelze plně vyřešit problém, jak zajistit protiimperialistické společné akce a jednotnou frontu proti imperialismu. Nejdůležitější je připravit podmínky pro zajištění protiimperialistických společných akcí bratrských stran. Komunistické a dělnické strany musejí především každá ze své pozice

bojovat rozhodně proti imperialismu a aktivně podporovat revoluční hnutí národů. V tomto procesu bychom měli postupně zužovat okruh názorových rozdílů a vytvořit ovzduší pro vzájemné sblížení. Jakmile budou připraveny určité podmínky, budou moci bratrské strany svolat poradou a projednat konkrétně problém protiimperialistických společných akcí.

Všechny bratrské strany by tak měly překonat všechny obtíže, vynaložit aktivní úsilí o uskutečnění mezinárodních protiimperialistických společných akcí a o vytvoření jednotné fronty proti imperialismu. Domníváme se, že by to bylo v daném období projevem věrnosti zásadám marxismu-leninismu a splnění internacionální povinnosti.

Obrana samostatnosti komunistických a dělnických stran tvoří důležitou otázku mezinárodního komunistického hnutí. Jen zajistí-li si samostatnost, bude moci každá strana úspěšně řídit revoluci ve své zemi, přispět ke světové revoluci a rovněž upevňovat semknutost mezinárodního komunistického hnutí.

Samostatnost je nikým nezadatelným svatým právem každé strany a každá strana je také povinna respektovat samostatnost ostatních bratrských stran. Respektování samostatnosti je předpokladem a základem semknutosti a spolupráce mezi bratrskými stranami. Semknutost a spolupráce mezi bratrskými stranami mohou být opravdu dobrovolné, pevné a soudružské jen tehdy, respektují-li všechny strany vzájemně svou samostatnost.

Bratrské strany by měly vybudovat své vzájemné vztahy podle zásad naprosté rovnosti a samostatnosti, vzájemného respektování, nevměšování se do vnitřních záležitostí a soudružské spolupráce. Tyto normy byly stanoveny na základě historických zkušeností mezinárodního komunistického hnutí na poradách představitelů stran všech zemí v roce 1957 i v roce 1960 a život již potvrdil jejich správnost. Všechny komunistické a dělnické strany bez výjimky jsou povinny tyto normy přísně dodržovat a zachovávat jim věrnost. Porušením těchto norem vznikají mezi bratrskými stranami složité otázky, podlamuje se semknutost mezinárodního komunistického hnutí a na jeho cestě kupředu vyvstává mnoho obtíží.

V posledních letech se v mezinárodním komunistickém hnutí opakuje porušování norem vzájemných vztahů mezi bratrskými stranami. V důsledku toho vznikají v mezinárodním komunistickém hnutí složité otázky a vyvstávají vážné překážky bránící semknutosti bratrských stran.

Všechny strany se musejí navzájem respektovat z rovnoprávných pozic a snažit se udržet soudružské vztahy. Mezi komunistickými a dělnickými stranami nesmějí být strany nadřizené a podřizené, vedoucí a vedené. Žádná strana nemůže žádat privilegované postavení v mezinárodním komunistickém hnutí.

V mezinárodním komunistickém hnutí neexistuje mezinárodní organizace, která by jednotně řídila činnost stran všech zemí. Časy se změnilly a ta tam je doba, kdy komunistické hnutí potřebovalo mezinárodní centrum. Po rozpuštění III. Internacionály již v mezinárodním komunistickém hnutí neexistuje žádné „ústředí“, žádné „centrum“. Proto se „centrum“ revoluce nemůže přesunovat z jedné země do druhé. Tím méně by se mohla některá země stát „centrem světové revoluce“ nebo některá strana „vedoucí stranou“ mezinárodního komunistického hnutí.

Revoluci v té či oné zemi naprosto neuskutečňuje nějaké mezinárodní „ústředí“ nebo strana některé země, ale lid pod vedením strany dané země. Komunisté neuznávají žádné „centrum“ ani „ústředí“ mezinárodního komunistického hnutí. V opačném případě by to znamenalo, že připouštějí privilegované postavení některé strany. V tomto případě by určitá strana získala možnost zaujmout vysoké postavení, dávat ostatním stranám instrukce a příkazy a tyto strany by se jí musely podřizovat a vychalovat ji. Kdyby bratrské strany mezi sebou připustily podobné vztahy, ztratily by samostatnost a nemohly by vůbec samostatně řídit revoluci a výstavbu ve svých zemích. V mezinárodním komunistickém hnutí jsou takovéto vztahy rozhodně nepřipustné.

Všechny komunistické a dělnické strany jako rovnoprávní členové mezinárodního komunistického hnutí přispívají společně k rozvoji mezinárodního revolučního hnutí a marxismu-leninismu.

Chtějí-li komunistické a dělnické strany hrát v revoluci úlohu předvoje, musejí se řídit jedině marxismem-leninismem. Marxis-

mus-leninismus je nejvědecktější a nejrevolučnějším učením ověřeným praxí a je vyvrcholením všech pokrokových idejí lidstva. Marxismus-leninismus vytyčuje všeobecné zákonitosti, jichž se v revoluci i výstavbě musejí závazně držet všechny země.

Každá strana by měla vypracovat vlastní řídicí teorii revoluce a výstavby ve své zemi tvůrčím uplatněním marxismu-leninismu v podmínkách své země a tuto teorii v praxi uskutečňovat. Není možné řídit revoluci a výstavbu pomocí řídicí teorie jiné strany.

Řídicí teorie každé strany má význam jen v rámci dané země. Jelikož jsou podmínky v každé zemi jiné, řídicí teorie jedné strany, i kdyby byla sebeskvělejší, nemůže odpovídat podmínkám jiné země. Nelze proto vydávat řídicí teorii strany té či oné země za řídicí teorii pro komunisty celého světa a vnucovat ji jiným stranám.

Pro korejské komunisty je jediným řídicím kompasem marxismus-leninismus, stejně jako linie a politika naší strany, jež jsou založeny na tvůrčím uplatnění marxismu-leninismu v podmínkách naší země. Kromě toho pro nás nemohou existovat jiné řídicí ideje.

Komunisté se nikdy nesmějí povyšovat a vnucovat jiným stranám své vlastní ideje. Mezi komunistickými a dělnickými stranami je nepřipustné, aby jedny strany vyvíjely nátlak na strany jiných zemí, nebo se vměšovaly do jejich vnitřních záležitostí pod záminkou, že zmíněné strany se neřídí jejich vůlí. V mezinárodním komunistickém hnutí se však dosud vyskytují případy, kdy jsou vnucovány názory a linie jiným stranám, kdy dochází k nátlaku a vměšování do vnitřních záležitostí pod záminkou, že nejsou přijímány určité názory a linie.

Jako jeden z takových příkladů lze uvést vměšování určitých bratrských stran do vnitřních záležitostí Komunistické strany Japonska. Proto, že mezi bratrskými stranami existují názorové rozdíly, nelze ještě podporovat protistranické frakční živly uvnitř jiné strany, dělat v ní zmatek a štěpit demokratické hnutí v jiné zemi. Vnější vměšování působí Komunistické straně Japonska v její činnosti velké potíže. I v tak těžké situaci však

důsledně bojuje proti vměšování do svých vnitřních záležitostí, hájí svou samostatnost a bez zakolísání nadále řídí revoluční boj japonského lidu.

Naše strana rovněž získala trpké zkušenosti, když se velmocenští šovinisté vměšovali do našich vnitřních záležitostí. Byli samozřejmě náležitě odrazeni. Velmi jsme tehdy trpěli, ale vyřešili jsme tuto otázku mezi sebou, vycházejíce ze zájmů revoluce a z přání upevňovat jednotu. Musíme se i nadále stavět proti jakémukoli vměšování do vnitřních záležitostí a varovat se velmocenského šovinismu.

V mezinárodním komunistickém hnutí neexistuje strana, která by měla monopolní právo dělat svévolně závěry o zásadních otázkách. Žádná strana nesmí podle vlastní libovůle vyvozovat závěry o důležitých mezinárodních problémech a vnucovat je jiným stranám. Komunistické a dělnické strany mají společně projednávat otázky, které zajímají všechny, a postupovat na základě dohodnutých závěrů. Jen tak lze zajistit jednotu vůle a akční jednotu.

Strany se nesmějí dopouštět subjektivismu ani v důležitých mezinárodních problémech, ani ve vztazích k bratrským stranám. Komunisté nesmějí lehkomyšlně posuzovat bratrské strany a chovat se k nim předpojatě proto, že je tyto strany neposlouchají a mají jiné názory. Žádná strana by neměla pokládat stanovisko bratrských stran za stanovisko, jež odporuje marxismu-leninismu, jen proto, že její stanovisko není totožné s daným stanoviskem. Tím spíše nelze svévolně dávat bratrským stranám, zastávajícím samostatné stanovisko, ty či ony nálepky. Nyní někteří lidé dávají naší straně a jiným marxisticko-leninským stranám nálepky „centrismu“, „eklektismu“, „oportunismu“. Prohlašují, že prý jsme si zvolili „cestu bezzásadového kompromisu“, že „sedíme na dvou židlích“. Jsou to absurdní slova. Máme svou vlastní židli. Proč bychom se jí měli vzdát a sedět nepohodlně na dvou židlích a držet se křečovitě obou? Budeme vždycky sedět na své správné marxisticko-leninské židli. Je jisté, že ti, kdo tvrdí, že sedíme na dvou židlích, a pomlouvají nás, kteří sedíme na své správné židli, sedí sami na jedné židli, jež má jednu nohu kratší – pravou či levou.

Pomluvy adresované naší straně dokazují jen to, že naše strana vystupuje nejen proti pravicovému oportunismu, ale že nepřistupuje na kompromis ani s levicovým oportunismem a pouze vytrvale hájí zásadové stanovisko marxismu-leninismu. Jsme marxisté-leninovci, a proto jsme proti všem projevům oportunismu.

Komunisté by se neměli chovat povýšeně, považovat za správné všechno, co dělají sami, a za nesprávné všechno, co dělají jiní. Mezi soudruhy bojujícími za společnou věc je takové chování nepřipustné. Všichni komunisté se řídí marxismem-leninismem, nicméně však mohou mít různé názory na ty či ony otázky. I v takovém případě je však třeba chovat se k sobě vzájemně s porozuměním, upřímně diskutovat o všech otázkách a snažit se dosáhnout jednoty. Takovou morálku by komunisté měli dodržovat ve svých vzájemných vztazích.

Každý komunista má vlastní stanovisko a schopnost odlišovat správné od nesprávného. Jen proto, že některá strana udržuje styky s jinými stranami, nelze šmahem tvrdit, že podporuje jejich linii a politiku, nebo že se jimi řídí. Podezřívavý postoj k jiným je charakteristickým rysem velmocenského šovinismu a frakcionářství. Velmocenští šovinisté a frakcionáři rádi podezírají ostatní zcela bezdůvodně a zařazují je na tu či onu stranu. My však nechceme stát na ničím „straně“. Zeptá-li se nás někdo, na čí „straně“ stojíme, odpovíme, že na „straně“ marxismu-leninismu a na „straně“ revoluce. Komunisté se nesmějí dívat na samostatnou činnost bratrské strany skrz prsty a s nervozitou.

Není možné zahrnovat činnost všech komunistických a dělnických stran pod jednu šablonu. Politika bratrských stran nemůže být stejná, protože v každé zemi jsou jiné podmínky a jiné revoluční úkoly. Jednotná linie mezinárodního komunistického hnutí naprosto nevylučuje mnohotvárnost politiky jednotlivých stran.

Komunisté musejí zkrotit velmocenský šovinismus v mezinárodním komunistickém hnutí. Proto je zapotřebí, aby žádná bratrská strana nešla za nikým slepě, ale si podržela svou samostatnost a nepodléhala velmocenskému šovinismu. Všechny strany se musejí současně semknout a nepřipustit, aby kdokoli

v socialistickém táboře a v mezinárodním komunistickém hnutí svévolně rozhodoval, musejí zabránit vlivu velmocenského šovinismu. Kdyby byl velmocenským šovinismem posedlý kdokoli, nebude-li se mu nikdo podřizovat a podléhat mu, bude tento šovinismus bezmocný a naprosto bez vlivu. Jen tehdy, bude-li likvidován velmocenský šovinismus, může být spolehlivě zajištěna samostatnost všem stranám a mohou se rozvíjet zdravé vztahy mezi bratrskými stranami.

Komunisté musejí umět uhájit vlastní přesvědčení v každé situaci. Pokud je komunista komunistou, nemůže slepě následovat jiné bez vlastního přesvědčení a mluvit a jednat tak, jak mluví a jednají jiní.

Komunisté neuskutečňují revoluci podle návodu kohokoli nebo proto, aby se někomu zalíbili. Ve jménu osvobození dělnické třídy a pracujících své země, ve jménu velké věci mezinárodní dělnické třídy dělají revoluci podle vlastního marxistickoleninského přesvědčení. Komunisté se vyznačují vznešenou vlastností, že dokáží hájit své přesvědčení a neochvějně za ně bojovat.

Současná situace v mezinárodním komunistickém hnutí od nás vyžaduje, abychom ještě houževnatěji hájili samostatnost a svébytnost. Půjdeme-li za současných podmínek ve stopách jiných bez samostatnosti a svébytnosti, ztratíme zásadovost a důslednost své linie a politiky. Koneckonců to nejen silně poškozuje naši revoluci a výstavbu, ale způsobí to obrovskou škodu mezinárodnímu komunistickému hnutí.

V žádném případě nemůžeme a ani nebudeme skákat, jak bude někdo jiný pískat. Vycházejíce ze zásad marxismu-leninismu a z reálných podmínek naší země musíme samostatně určovat svou linii a politiku, uplatňovat je v praxi a tím energicky rozvíjet revoluci i výstavbu kupředu. V mezinárodní činnosti musíme rovněž hájit samostatné stanovisko na základě vlastního přesvědčení.

Samostatné stanovisko naší strany úzce souvisí se zásadami proletářského internacionalismu. Jako internacionalisté důrazně odmítáme izolacionismus a nacionalismus. Nesmírně si ceníme mezinárodní solidarity dělnické třídy, vážíme si semknutosti a

spolupráce s bratrskými stranami a s bratrskými zeměmi. Pokládáme za nutné respektovat zkušenosti jiných stran a učit se jeden od druhého. Jsme však proti tendenci jít slepě za jinými, bez samostatnosti, nevěřit svým silám a spoléhat pouze na cizí síly a naplno hltat cizí zkušenosti bez jakéhokoli kritického přístupu.

Budeme neustále rozvíjet vztahy s bratrskými stranami a bratrskými zeměmi na základě správného spojování samostatnosti a semknutosti. Trváme na tom, že je nutné, aby se socialistický tábor a mezinárodní komunistické hnutí sjednotily na základě zásad marxismu-leninismu a proletářského internacionalismu, na základě Deklarace a Prohlášení z porad představitelů bratrských stran.

Semknout se a spolupracovat na základě rovnosti a samostatnosti, zachovávat samostatnost a přitom upevňovat mezinárodní solidaritu — to je nezvratná linie, kterou důsledně zastává naše strana ve vztazích s bratrskými stranami a s bratrskými zeměmi. Tato linie dokonale odpovídá jak zájmům revoluce a výstavby v naší zemi, tak i zájmům mezinárodního komunistického hnutí. Tato linie přispěje k překonání nynějších obtíží v mezinárodním komunistickém hnutí a k dosažení opravdové semknutosti.

Vývoj mezinárodní situace a různé události k nimž došlo v mezinárodním komunistickém hnutí v posledních letech, znovu názorně ukazují správnost linie a politiky naší strany.

Všechny naše úspěchy jsou spjaty se samostatnou linií naší strany. Díky své samostatné linii se naše strana nedopustila ani levicové, ani pravicové úchytky ve vnitřní a zahraniční činnosti a dokázala se vyhnout zásadním chybám.

Na mezinárodním fóru vzrostla autorita naší strany a upevnilo se postavení naší republiky. Získali jsme všude ve světě četné přátele a lidi, kteří s námi sympatizují. V mezinárodním komunistickém hnutí se samostatná linie naší strany setkává s podporou vzrůstajícího počtu bratrských stran. Právem máme své sebevědomí a jsme hrdi na úspěchy, jichž dosáhla naše strana ve své zahraniční činnosti.

Jako v minulosti, tak i nadále bude naše strana ve své vnitřní i zahraniční činnosti zastávat pevně samostatnou linii, bojovat proti levicovému i pravicovému oportunismu, hájit čistotu marxismu-leninismu a dodržovat zásady Deklarace a Prohlášení z porad představitelů komunistických a dělnických stran různých zemí. Naše strana bude bojovat za obranu jednoty socialistického tábora a semknutost mezinárodního komunistického hnutí podle zásad marxismu-leninismu a proletářského internacionalismu a v pevné jednotě s národy celého světa bude bojovat proti imperialismu za definitivní vítězství revoluce.

2. O urychlení socialistické výstavby a upevnění naší revoluční základny

Soudruzí!

Největším národním úkolem, před nímž v současném stadiu stojí Korejská strana práce a korejský lid, je dosažení jednoty vlasti a vítězství revoluce v celé zemi. K tomu je nutno především energicky urychlovat revoluci a výstavbu v severní části země, kde je již lid u moci a buduje nový život, a učinit ze severní části mohutnou základnu naší revoluce. Budování socialismu a růst revolučních sil v severní části naší republiky je rozhodující zárukou sjednocení naší vlasti a vítězství revoluce v celé Koreji. Mobilizací všech sil strany a lidu musíme ještě více urychlit socialistickou výstavbu v severní části země a ještě více upevnit naši revoluční základnu politicky, hospodářsky i vojensky.

Nejdůležitější v našem revolučním boji a výstavbě je v současné době celková přestavba socialistické výstavby s ohledem na požadavky nynější situace, zejména souběžné provádění výstavby hospodářské a vojenské, abychom ještě více upevňovali obranyschopnost země tváří v tvář agresivním intrikám nepřítelů. Taková je základní strategická linie naší strany, kterou vzhledem ke změně situace zastává již několik let. Musíme se touto linií nadále neochvějně řídit a rozvíjet veškerou práci na jejím základě.

Jak spojit hospodářskou výstavbu s výstavbou obrany země – to je jedna ze základních otázek, na nichž závisí osud výstavby socialismu a komunismu. My komunisté musíme čelit všem úchyldám, které přitom mohou vzniknout, a musíme danou otázku správně vyřešit.

Bylo by nesprávné věnovat pozornost jen vojenské výstavbě a neprovádět náležitě výstavbu hospodářskou v domnění, že je to lhostejné, neboť vznikne-li válka, bude všechno stejně zničeno. Stejně nesprávné je oddat se mírové náladě, uskutečňovat pouze hospodářskou výstavbu a neupevňovat náležitě obranyschopnost. Samozřejmě dokud existuje imperialismus, nemůže zmizet nebezpečí války a vypukne-li válka, může toho být hodně zničeno. Jestliže však ve strachu před válkou a zkázou zastavíme nutnou hospodářskou výstavbu, nebudeme moci upevňovat moc státu ani zlepšovat život lidu a koneckonců, dokud nebude imperialismus smeten s povrchu zemského, nebude možno vybudovat socialismus ani komunismus. Válečné nebezpečí, které vyvolávají imperialisté, a agresivní války, které rozpoutávají, mohou naši hospodářskou výstavbu zpomalit nebo dočasně přerušit, ale nijak nemohou zastavit náš postup k socialismu a komunismu.

Na druhé straně, rozvinou-li mohutný boj proti imperialistické politice agrese a války, budou národy moci odvrátit válku, zachovat a upevnit mír. Nebudeme-li však v naději, že válka nevznikne, v nezbytné míře upevňovat obrannou moc země, může nebezpečí války naopak vzrůst a nebude možné uhájit revoluční vymoženosti před imperialistickou agresí, ani ubránit vlast a lid, nemluvě už o budování socialismu a komunismu. Možnost odvrátit válku je jen pouhá možnost, ale dokud bude existovat imperialismus, nemůže být mír absolutně zaručen a válka může vzplanout kdykoli.

Nesmíme zveličovat ani podceňovat nebezpečí války a důsledky, které by měly válečné škody pro socialistickou výstavbu. I kdyby nebezpečí vzniku války vzrůstalo, musíme spolu s dalším upevňováním obranyschopnosti země pokračovat energicky v hospodářské výstavbě, abychom upevňovali stát, zvyšovali životní úroveň lidu a urychlili vývoj k socialismu a komunismu. Ze zkušeností víme, že i kdyby válka začala a způsobila

značné škody, dokud existuje strana a lidová moc, dokud existuje lid a území, je možné znovu vybudovat nový život. I kdyby nyní válka nevznikla, musíme spolu s energickým urychlováním hospodářské výstavby nadále upevňovat svou obrannou moc, abychom byli vždy připraveni ubránit vymoženosti revoluce před imperialistickou agresí a chránit vlast a lid. Jen tehdy, upevníme-li svou obrannou moc jako monolit a budeme v plné pohotovosti, neodváží se nás nepřítel napadnout a i kdyby se pustil do takového neuváženého dobrodružství, budeme mu moci okamžitě zasadit drtivou ránu a agresory porazit.

Naše strana, řídící se důsledně touto zásadou, určovala v každé etapě tendenci vývoje událostí a prováděla hospodářskou i vojenskou výstavbu přičemž obojí náležitě spojovala s přihlédnutím k situaci.

V posledních letech v souvislosti s růstem agresivních intrik imperialistů byla naše strana nucena věnovat dalšímu upevňování obranné moci zvláštní pozornost. Jak víte, soudruzi, američtí imperialisté vyvolali v roce 1962 karibskou krizi ohrožením Kubánské republiky a tím hodili rukavici celému socialistickému táboru a do krajnosti zostřili mezinárodní situaci. Potom zahájili američtí imperialisté stále otevřenější agresivní intriky v Asii. Vyprovokovali proti VDR incident v zálivu Bac-bo, ve velkém měřítku rozšířili v jižním Vietnamu agresivní válku a ještě více zostřili napětí v jihovýchodní Asii, na Dálném východě a v dalších oblastech.

Vzhledem k této situaci naše strana již v roce 1962 na pátém plenárním zasedání ústředního výboru čtvrtého funkčního období vytyčila linii souběžné hospodářské a vojenské výstavby, schválila řadu důležitých opatření pro přestavbu hospodářské výstavby a ještě větší upevnění obranyschopnosti státu.

Další vývoj událostí ukázal, že opatření naší strany byla naprosto správná. Bojem za splnění usnesení naší strany jsme značně upevnili svou obrannou moc a díky tomu můžeme spolehlivě uhájit bezpečnost své vlasti, i kdyby imperialisté sebevíce běsnili.

Agresivní akce amerických imperialistů nyní stále sílí a jejich intriky se záměrem rozšířit válku nabývají stále otevřenějšího

rázu. Pak Čong Hiova jihokorejská klika se podle návodu amerických imperialistů nejen aktivně připravuje na novou válku, ale přímo se již účastní agresivní války, kterou američtí imperialisté rozpoutali ve Vietnamu. Situace se ještě více zostřila a nebezpečí války v naší zemi a ve všech ostatních oblastech Asie vzrůstá.

V nově vytvořené situaci budeme muset neustále urychlovat výstavbu socialistického hospodářství a souběžně s tím ještě energičtěji pokračovat ve výstavbě obranného významu. Musíme monolitně upevňovat obranyschopnost státu a být po všech stránkách připraveni čelit jakémukoli nečekanému útoku nepříteli. K tomu je ovšem nutné vynaložit na obranu veliké lidské i materiální zdroje, což do určité míry musí nutně zpomalit hospodářský rozvoj naší země. Abychom však zajistili neproniknutelnou obranu vlasti, musíme investovat větší síly do náležitého upevnění obranyschopnosti, i kdybychom museli poněkud zredukovat tempo rozvoje národního hospodářství. Bude to v daném období odpovídat hlavním zájmům revoluce a výstavby v naší zemi. Proto musíme podle linie určené stranou urychlovat jak hospodářskou výstavbu, tak výstavbu vojenskou a nesmíme opomíjet jedno ani druhé.

Budování socialistického hospodářství je nyní důležitým revolučním úkolem, před nímž stojíme. Komunisté bojují za svobodu a osvobození lidu, za jeho nový a šťastný život. Provedením demokratické revoluce a socialistické revoluce v severní části země jsme již zbavili náš lid vykořisťování a útlaku a zajistili mu politickou svobodu a práva. Nastolením pokrokového socialistického zřízení jsme otevřeli širokou cestu rozvoji výrobních sil a zlepšení životní úrovně obyvatelstva. Nyní je důležité upevňovat vítězné socialistické zřízení a všestranným využíváním jeho předností ještě více pozvedat materiální blahobyt lidu, a proto je nutno dobře provádět hospodářskou výstavbu. Jen tehdy bude možno dosáhnout vysoké úrovně rozvoje výrobních sil, odpovídající socialistické společnosti, učinit stát bohatým a silným a výrazně zvýšit životní úroveň lidu. Plně zajistit politickou nezávislost a svrchovanost státu a posílit jeho obranyschopnost bude možno také jen energickým urychlením hospodářské výstavby a upevněním samostatné hospodářské základny.

Výstavba socialistického hospodářství v severní části naší republiky je hlavní zárukou upevnění materiální síly naší revoluční základny. Má to obrovský význam nejen pro šťastný život obyvatelstva severní části země, ale i pro sjednocení naší vlasti a její další rozkvět. Neustálým upevňováním hospodářské moci severní poloviny země budeme moci ukázat názorně přednosti socialistického zřízení obyvatelstvu jižní Koreje a ještě pevněji podpořit jeho revoluční boj. Vybudování socialistického samostatného hospodářství v severní části země přinese rovněž pevný kapitál pro rychlou obnovu a rozvoj jihokorejského hospodářství po sjednocení země.

Vybudovat dobře v naší zemi ekonomiku — to je náš národní a současně i internacionální úkol. Jenom upevněním své hospodářské síly budeme moci lépe upevnit východní předsunutou hlídku socialistického tábora a přispět k upevnění síly celého tohoto tábora. Jak životodárná síla našeho socialistického zřízení tak i správnost marxisticko-leninské linie a politiky naší strany se koneckonců projevují v praktických úspěších socialistické hospodářské výstavby. Proto je náš boj za hospodářskou výstavbu bojem za upevnění síly socialistického tábora a za urychlený rozvoj mezinárodního revolučního hnutí, bojem za rozbití pomluv imperialistů a reakce, zaměřených proti socialistickému zřízení, za dokázání skutečných předností tohoto zřízení, bojem za překonání revizionismu a dogmatismu a za zachování čistoty marxismu-leninismu v komunistickém hnutí.

Od prvních dnů po osvobození naše strana vynakládala všechny síly na upevňování hospodářské základny země a na zvyšování hmotné a kulturní životní úrovně lidu. V poválečném období jsme podle zásady obrození vlastní silou položili pevnou základnu samostatného národního hospodářství a v podstatě vyřešili otázku oblékání, stravování a bytů pro obyvatelstvo. Naši pracující pod vedením strany zahájili energický pracovní boj za splnění sedmiletého plánu a za uplynulých pět let dosáhli nových úspěchů při výstavbě socialistické ekonomiky. Upevnila se základna našeho těžkého průmyslu, ještě více se rozvíjel lehký průmysl a značně se upevnila materiálně-technická základna zemědělství. Města a vesnice naší země změnily svou tvář, hmot-

ný blahobyt a kulturní úroveň lidu se všestranně zvýšily. Musíme upevňovat a rozvíjet naše hospodářské úspěchy a nadále energicky urychlovat hospodářskou výstavbu, abychom splnili grandiózní program socialistické výstavby vypracovaný IV. sjezdem strany.

Ve výstavbě socialistické ekonomiky v naší zemi je nyní velmi důležité efektivně využívat vybudované hospodářské základny a ve všech odvětvích pronikavě zvyšovat kvalitu výroby i výstavby. Pod vedením strany náš lid svým hrdinným bojem a tvůrčí prací za více než deset poválečných let uskutečnil rozsáhlou výstavbu, a tak vybudoval ve všech oblastech národního hospodářství mohutnou výrobní základnu. Základna těžkého a lehkého průmyslu i socialistické zemědělství, které jsme vybudovali, mají obrovský výrobní potenciál. Jestliže ještě lépe zorganizujeme a posílíme tuto ekonomickou základnu a budeme-li ji efektivně využívat, bude možno proti dnešku značně zvýšit výrobu. Dnes vyrábíme nesrovnatelně více průmyslového zboží i zemědělských výrobků než dříve a již jsme dosáhli dostatečně vysoké úrovně výroby na jednoho obyvatele. Rozšíříme-li sortiment zboží a zlepšíme-li pronikavě jeho jakost, pak i nynější objem vyráběného zboží bude dostatečný pro plnější uspokojování potřeb národního hospodářství i obyvatelstva. Maximální využívání akumulace hospodářského kapitálu a zlepšení jakosti ve výrobě i stavebnictví — to je hlavní směr ekonomického rozvoje v naší zemi v současné době a právě zde jsou obrovské rezervy zvyšování výroby a vzestupu životní úrovně lidu. Sledující tento hlavní směr musíme věnovat hlavní síly všestranné mobilizaci rezerv a možností národního hospodářství. Zároveň je třeba pokračovat v nové investiční výstavbě v zájmu dalšího rozšiřování naší ekonomické základny.

Stěžejním úkolem v průmyslu je normalizace výroby a maximální rozšiřování výrobních kapacit na základě přednostního rozvoje důlního a energetického průmyslu, na základě doplňování průmyslu, zlepšování technické správy a rozšiřování technického novátorství. V zemědělském hospodaření musíme energicky urychlovat technickou revoluci, zlepšovat administrativní práci, poskytovat ještě větší podporu vesnici, zvyšovat úroveň

řízení a hospodaření v zemědělských družstvech a tím musíme podstatně zvýšit výrobu zrnin, současně ještě více rozvíjet všechna další odvětví, mimo jiné i výrobu technických plodin a zeleniny, živočišnou výrobu a ovocnářství. Musíme rychle rozvíjet železniční dopravu a všechny ostatní druhy dopravy s tím, aby byly v plné míře zajištěny rostoucí potřeby národního hospodářství v dopravě, zvyšovat efektivnost investic v různých odvětvích národního hospodářství na základě koncentrované investiční výstavby při přísném dodržování jejího pořadí. Je třeba rozvinout boj celé strany a všeho lidu za důsledné zavádění táanského systému práce a pečlivé hospodaření ve všech oblastech. Je třeba tak učinit naši socialistickou vlast ještě bohatší a silnější, podstatně zvýšit hmotou a kulturní životní úroveň lidu a připravit se k tomu, abychom v budoucnu mohli rozvinout hospodářskou výstavbu v ještě větším měřítku.

Při výstavbě socialistické ekonomiky je důležitým problémem také upevňování hospodářské samostatnosti země. Výstavba samostatného národního hospodářství podle zásady obrození vlastní silou je důslednou linií naší strany. Při realizaci této linie jsme již dosáhli skvělých úspěchů. Zejména za nynější situace, kdy se otevřeně aktivizují agresivní pikle imperialistů a kdy uvnitř socialistického tábora vznikly složité problémy, se od nás vyžaduje, abychom ještě více upevňovali samostatnou ekonomickou základnu naší země.

Budeme samozřejmě i nadále usilovat o rozšiřování a rozvoj hospodářské a technické spolupráce s bratrskými zeměmi na základě zásad naprosté rovnoprávnosti, vzájemných výhod a proletářského internacionalismu. Budeme rozvíjet hospodářské styky a spolupráci s mladými nezávislými asijskými a africkými státy a také se všemi zeměmi, které respektují naši svrchovanost a chtějí s námi uskutečňovat vzájemně se doplňující hospodářskou výměnu. Tato spolupráce musí být bezpodmínečně vedena na základě výstavby soběstačného národního hospodářství. Jenom tak bude možno ještě více upevnit naši vlastní hospodářskou sílu a účinně spolupracovat s druhými zeměmi.

Musíme důsledně uskutečňovat linii naší strany, jejímž cílem je další upevňování samostatné základny národního hospodářství.

Musíme upevňovat a zdokonalovat výrobní odvětví a závody, dále zlepšovat resortní strukturu národního hospodářství, pokračovat v paralelním rozvoji velkých podniků spolu se středními a malými, racionálně rozmísťovat výrobní síly země a zejména urychlovat rozvoj místního hospodářství. Ve všech oblastech je třeba zvyšovat technickou úroveň a stupňovat boj za hospodárnost, projevovat ještě více revolučního ducha podle zásady obrození vlastní silou a statečně překonávat obtíže, které vznikají při postupu vpřed, úspěšně řešit hospodářské a technické problémy. Musíme tak učinit naše národní hospodářství ještě pevnějším a životaschopnějším samostatným hospodářstvím, aby bylo možno za jakékoli situace v plné míře zajišťovat materiální potřeby státu a lidu.

Musíme maximálně urychlit hospodářskou výstavbu a zároveň všestranně upevňovat obrannou sílu země.

Pro upevnění obranyschopnosti je především zapotřebí pevně vyzbrojit lidovou armádu a všechny lid politicky a ideologicky.

Naše lidová armáda je revoluční armádou. Základem při upevňování její síly je proto vyzbrojení vojáků politicky i ideologicky. Ušlechtilé poslání a revoluční duch boje za svobodu a osvobození lidu, soudružské přátelství mezi důstojníky a vojáky a uvědomělá vojenská disciplína, těsné spojení s lidem — to jsou charakteristické znaky a přednosti marxisticko-leninské revoluční armády, jaké nemůže mít žádná z imperialistických agresivních armád. Právě díky těmto ideovým a politickým přednostem jsou revoluční armády schopny porazit agresivní armády, které mají značnou technickou i početní převahu. Potvrzují to zkušenosti ozbrojeného protijaponského odboje a osvobozenécké vlastenecké války v naší zemi, potvrzují to zkušenosti četných revolučních válek ve světě.

Naše lidová armáda jako přímá pokračovatelka ozbrojeného protijaponského odboje a jako revoluční ozbrojené síly řízené stranou práce pokládá za své hlavní poslání sloužit straně a revoluci, bránit svou socialistickou vlast a lid. Naši lidovou armádu tvoří nejlepší synové a dcery dělníků, rolníků a pracujících.

cího lidu, její velitelé a podřízení tvoří jediný celek a jsou těsně pokrevními svazky spjati s lidem.

Stranické organizace a organizace Svazu socialistické pracujících mládeže v armádě musí neustálou a důslednou ideově politickou prací mezi vojáky důsledně vysvětlovat ušlechtilé poslání lidové armády a vyzbrojovat je znalostmi marxismu-leninismu a politiky naší strany, vychovávat je v duchu socialistického vlastenectví a v nepřemožitelném revolučním duchu. V armádě je třeba ještě více rozvíjet tradičního ducha jednoty velitelů a podřízených a ducha jednoty armády a lidu a zavést železnou vojenskou disciplínu. Vojáky je třeba vychovávat tak, aby bezmezně milovali svůj lid a planuli nenávistí k nepříteli, aby v bojích projevovali masové hrdinství a odvalu. Tak je třeba vychovat ze všech vojáků revoluční bojovníky oddané straně, revoluci a lidu, učinit naši lidovou armádu armádou schopnou porazit i stonásobně početného nepřitele.

Stranické organizace všech stupňů musí zároveň věnovat velkou pozornost poskytování pomoci lidové armádě. Lidová armáda je armádou naší strany, spolehlivou ochránkyní naší vlasti a lidu. Stranické organizace musí mezi členy strany i pracujícími propagovat intenzivně lidovou armádu a poskytovat jí všestrannou aktivní pomoc. Je třeba, aby všechny naše kádry, členové strany i lid milovali vojáky, poddůstojníky a důstojníky lidové armády jako své rodné bratry a upřímně jim pomáhali. Je třeba dosáhnout toho, aby vojáci a důstojníci lidové armády, zahrnuti velkou láskou, péčí a podporou celé strany a všeho lidu, mohli bez jakýchkoli vedlejších starostí věnovat všechny síly plnění svých vojenských úkolů. V případě vzniku války musí vojáci i obyvatelstvo semknuti v jediném celku jako skutečně revoluční soudruzi, dělit se o starosti i radosti, jako jeden muž bojovat na život a na smrt při obraně vlasti.

Je třeba pečovat o to, aby vojáci i lid nepodléhali mírovým náladám, zvyšovali vždy bdělost a zachovávali intenzivní bojovou pohotovost, aby mohli čelit agresivním intrikám a případným válečným provokacím nepřitele. Komunisté nechtějí válku, ale nijak se jí nebojí. Strach z války je projevem buržoazního pacifismu a revizionistickým ideologickým směrem. Musíme přísně

zabránit tomu, aby se takové škodlivé ideologické tendence projevovaly jak v našich řadách, tak aby pronikaly i zvenčí. Musíme připravit všechny vojáky a všechny lid, aby v každém případě nenadálého útoku nepřitele mohli bez nejmenšího zmatku statečně proti němu bojovat.

V zájmu upevňování naší obranyschopnosti je třeba vyzbrojit vojáky a lid politicky a ideologicky a na tomto základě uskutečňovat linii naší strany ve vojenské oblasti. Naše strana, která označila za hlavní náplň této linie přeměnu armády v kádrovou, modernizaci armády, vyzbrojení všeho lidu a přeměnu celé země v pevnost, neustále usilovala o realizaci této linie v praktickém životě a dosáhla již na tomto poli velkých úspěchů. Musíme se i nadále přidržovat této linie strany ve vojenské oblasti a důsledně ji uskutečňovat.

Přeměna lidové armády v kádrovou a její modernizace jsou hlavní zárukou upevňování naší armády v nepřemožitelné ozbrojené síly. Je třeba zocelovat vojáky lidové armády jak ideově a politicky, tak i ve vojenskotechnickém směru s tím, aby v případě jakýchkoli událostí počínaje vojáky a konče generály mohli převzít a plnit své povinnosti i ve vyšší hodnosti. To nejen značně zvýší bojeschopnost samotné lidové armády, ale přispěje také k výchově četných vojenských kádrů, takže v případě nutnosti budeme moci rychle rozšířit své ozbrojené síly.

Politická a ideologická převaha revoluční armády v souladu s moderní vojenskou technikou se může stát vskutku účinnou velkou silou. Dnes se ve světě nesmírně rychlým tempem rozvíjí vojenská věda a technika a v současných válkách se používá nejnovějších zbraní a výstroje. Naši nepřátelé se ve stále větší míře vyzbrojují novými zbraněmi. Musíme důsledně vyzbrojovat naši lidovou armádu moderními zbraněmi a bojovou technikou v souladu s požadavky moderních válek, abychom mohli odrazit útok po zuby ozbrojeného nepřitele. S použitím všech prostředků musíme modernizovat zbraně a na základě poznatků nejnovější vědy a techniky je učinit ještě efektivnějšími. Musíme zintenzívnit v armádě vojenský výcvik s tím, aby všichni vojáci dovedli obratně zacházet s nejnovějšími zbraněmi a dokonale si osvojili moderní vojenskou vědu a techniku.

Při modernizaci lidové armády a rozvoji vojenské vědy a techniky musíme nutně v plné míře přihlížet k podmínkám naší země, kde je mnoho hor a pobřežní linie je velmi dlouhá. Jak dobře ukazují zkušenosti minulé osvobozené války, v případě dogmatických chyb ve vojenské oblasti je možno způsobit národní obraně vážné škody. Proto musíme aktivně usilovat o modernizaci lidové armády, ale přitom je třeba nezbytně rozvíjet a zavádět vojenskou vědu a techniku, která odpovídá reálným podmínkám naší země a uvést do správného souladu moderní i klasické zbraně.

Vyzbrojení všeho lidu a přeměna celé země v pevnost — to je z vojenskostrategického hlediska nejúčinnější obranný systém na odražení každého útoku nepřitele. Je to nezbytné v zájmu realizace masové linie naší strany v národní obraně a zásady sebeobrany. Vyzbrojením veškerého lidu a přeměnou celé země v nedostupnou pevnost můžeme na každém kroku mařit neustávající podvratnou činnost nepřátel a svými silami odrazit každý ozbrojený útok v jakékoli podobě. Takový obranný systém lze vybudovat jedině na základě ideové politiky a politické jednoty lidu a pevné hospodářské základny země za socialistického zřízení.

Spolu s lidovou armádou musíme vyzbrojovat dělníky, rolníky a všechen lid, musíme budovat nedobytné obranné stavby ve všech oblastech země, jak v přední linii tak i v zázemí. Musíme pevně stmelit řady rudé dělnicko-rolnické domobrany a zintenzívnit vojenskopolitickou průpravu. Je třeba, aby si všichni funkcionáři i členové strany osvojili vojenské znalosti, aby se účastnili vojenských cvičení a studovali zkušenosti z války. Příslušníci rudé dělnicko-rolnické domobrany i dělníci v závodech musí bránit své závody a továrny, rudá dělnicko-rolnická domobrana a rolníci na vesnicích musí bránit svou vesnici. Všechnen lid musí se zbraní v jedné ruce a se srpem a kladivem v druhé ruce spolehlivě bránit naši socialistickou vlast a zároveň pokračovat v úspěšné výstavbě socialismu. Takovým způsobem musíme učinit z celé naší země nedobytnou pevnost, abychom v případě, že nepřítel pronikne na území naší země z kterékoliv strany, jej mohli na hlavu porazit.

Vítězství nebo porážka v moderních válkách závisí do značné míry na tom, zda existují možnosti dlouhodobě v dostatečné míře zajišťovat lidské i materiální zdroje nezbytné pro vedení války. Proto musíme věnovat hlubokou pozornost upevňování zázemí. Zejména musíme ještě více upevnit oblasti, které mají důležitý vojenskostrategický význam, rozvíjet vojenský průmysl, budovat nezbytné zásoby materiálu. Musíme být rovněž vždy připraveni v případě potřeby rychle přebudovat celé hospodářství pro potřeby války a pokračovat ve výrobě i ve válce.

Naše strana a lid tak současným pokračováním v hospodářské výstavbě a ve výstavbě obranného charakteru podle nynější situace splní velkolepý program socialistické výstavby a současně skvěle splní i úkol obrany vlasti.

Soudruzi! Revoluce a výstavba jsou záležitostmi samotných mas a lze je úspěšně realizovat jenom tehdy, jsou-li mobilizovány široké masy pod vedením marxisticko-leninské strany. Nejdůležitějším problémem při urychlování socialistické výstavby a upevňování naší revoluční základny je proto upevňování strany, která je štábem revoluce, sjednocení všeho lidu kolem strany jeho výchovou a převýchovou, to znamená upevnit revoluční řady v politickém i ideovém směru.

Naše strana neúnavně usilovala o to, aby v průběhu praktického boje ve jménu revoluce a výstavby upevňovala své řady organizačně i ideově, aby probouzela uvědomění mas, a tak je získávala na stranu revoluce, a také aby za aktivní spoluúčasti komunistů zocelených v dlouhodobém revolučním boji vychovávala ze všech členů strany revolucionáře a za aktivní účasti členů strany vyzbrojila revolučním duchem všechen lid.

Naše strana se tak stala zkušenou marxisticko-leninskou stranou, která je těsně semknuta jedinou idejí a vůlí a získala bohaté zkušenosti; rozšířily a upevnily se její řady, vyrostly řady nových revolucionářů, kteří mohou spolehlivě pokračovat v našem velkém revolučním díle. Náš lid se zocelil v boji, začal bezmezně důvěřovat straně ve svých zkušenostech praktického boje a pevně se kolem ní semknul.

V severní části naší země byly již odstraněny vykořisťovatelské třídy a vykořisťovatelské zřízení, bylo tam nastoleno nové, so-

cialistické zřízení a na této bázi se ještě více upevnil svazek dělníků a rolníků a bylo dosaženo ideově politické jednoty všeho lidu. Ve vykořisťovatelské společnosti tvoří základ sociálních vztahů třídní rozpory a boj mezi třídou vykořisťovatelů a třídou vykořisťovaných, mezi vládoucí třídou a třídou utlačovaných. V naší společnosti, kde zvítězilo socialistické zřízení, je však základem sociálních vztahů jednota a spolupráce mezi dělnickou třídou, družstevním rolnictvem a pracující inteligencí. Naši dělníci, rolníci a inteligence jsou jednotni jako soudruzi díky společnému společenskému a hospodářskému postavení, díky společným cílům a zájmům, těsně navzájem spolupracují a všichni pod vedením naší strany bojují ve jménu vítězství veliké věci komunismu.

Ideově politická jednota lidových mas založená na svazku dělníků a rolníků, jejich společný zápal a snaha vybudovat socialismus a komunismus pod vedením strany jsou hlavní hnací silou v rozvoji naší společnosti, rozhodujícím činitelem, který urychluje výstavbu socialismu. Právě v této jednotě spočívá zdroj naší nepřemožitelné síly a základ pevnosti naší společnosti.

To samozřejmě neznamená, že v naší zemi nejsou nepřátelské živly a třídní boj. Třídní boj pokračuje i za socialismu.

Třídní boj za socialismu se projevuje především v boji proti podvrtné činnosti nepřátelských živlů pronikajících zvenčí a proti činnosti zbytků svržené vykořisťovatelské třídy, proti buržoazní a feudální reakční ideologii a jejímu pronikání. Nepřátelé se všemožně snaží podkopat naše socialistické zřízení a obnovit své bývalé pozice. I když se v naší zemi zachovalo velmi málo nepřátelských živlů, musíme přece jenom zvyšovat bdělost vůči nepřátelské podvrtné činnosti a důsledně ji likvidovat. Právě za našich podmínek, kdy je země rozdělena na dvě poloviny a my bezprostředně čelíme americkému imperialismu — vedoucí síle světové reakce, je boj proti podvrtné a záškodnické činnosti a proti ideologickému pronikání nepřátel ještě důležitější a musíme mu věnovat velkou pozornost.

Za socialismu existují ve vědomí pracujících přežitky staré ideologie a boj proti nim je také projevem třídního boje ve smyslu boje mezi ideologiemi dělnické třídy a buržoazie. Kdy-

bychom oslabili boj proti přežitkům staré ideologie, mohli bychom tím napomoci intenzivnímu rozšíření buržoazní a maloburžoazní ideologie mezi pracujícími, což nejen vytváří velké překážky při výstavbě socialismu, ale může být nepřáteli snadno využíváno k podvrtné činnosti. Nesmíme v nejmenším oslabovat boj proti staré ideologii mezi pracujícími, ale musíme tento boj i nadále stupňovat.

Boj proti přežitkům staré ideologie je však vnitřní otázkou pracujících, kteří krácejí ruku v ruce ve jménu realizace společných ideálů, je to úkol, jehož cílem je vychovávat a převychovávat všechny pracující a vést je k socialismu. Proto se tato otázka liší od otázky potlačování nepřátelských živlů a musí být po všech stránkách řešena metodou přesvědčování a výchovy; její řešení musí sloužit dalšímu upevňování semknutosti lidí způsobem jejich ideologické převýchovy.

Nelze podceňovat nebezpečí přežitků staré ideologie, zároveň se však nesmí toto nebezpečí příliš zveličovat. V naší společnosti nyní neexistuje společensko-hospodářská a materiální základna, z níž by mohla vyrůst stará ideologie, nynější ideologií vládoucí mezi pracujícími je marxisticko-leninská revoluční ideologie, ideologie komunismu. Proto přežitky staré ideologie lze překonat důslednou ideově výchovnou prací mezi pracujícími.

Při pevném stmelování našich revolučních řad je velmi důležité uvést do správného souladu upevňování jednoty a semknutosti lidových mas s třídním bojem proti záškodnickým piklům nepřátelských živlů. Zapomeneme-li, že základem společenských vztahů za socialismu je svazek dělnické třídy, rolnictva a inteligence, a budeme-li klást jednostranně důraz na třídní boj a přehánět jej, můžeme se dopustit chyby levicové úchyly. V takovém případě vzniká nedůvěra k lidem, nevinné lidi je možno označit za nepřátelské živly, strana se může izolovat od mas a ve společnosti může vzniknout znepokojivé ovzduší. A naopak, zapomeneme-li, že za socialismu také existují nepřátelské živly a přežitky staré ideologie a že pokračuje třídní boj, budeme-li myslet jenom na ideově politickou jednotu lidových mas a budeme-li ji absolutizovat, můžeme se dopustit chyby

pravicové úchyly. V takovém případě se může otupit bdělost vůči nepřátelským živlům, boj proti staré ideologii může ochabnout, vedoucí úloha strany a dělnické třídy může být ochromena a v životě společnosti se může značně rozšířit buržoazní vliv. Jak levicová tak pravicová úchylna nakonec znemožňují přesně odlišovat přitele od nepřitele, správně uskutečňovat třídní linii a linii mas a působí vážné škody výstavbě socialismu a komunismu. Musíme bojovat jak proti levicové tak i proti pravicové úchylnce, dovedně vést třídní boj a neustále upevňovat jednotu a semknutost lidových mas.

Z hlediska třídních vztahů je proces výstavby socialismu a komunismu procesem, při němž dělnická třída, jež vzala moc do svých rukou, přetváří společnost ve všech oblastech ekonomiky, kultury, ideologie a morálky v souladu se svou třídou, to znamená procesem přetváření společnosti podle obrazu dělnické třídy. Historické poslání diktatury proletariátu spočívá v tom, aby byla nejen likvidována vykořisťovatelská třída a potlačen její odpor, ale aby byli převychováni všichni pracující a aby jejich přetvářením podle obrazu dělnické třídy byly postupně odstraňovány všechny třídní rozdíly. V naší společnosti, kde byla likvidována vykořisťovatelská třída a zvítězilo socialistické zřízení, je důležitým posláním diktatury proletariátu přetváření celé společnosti podle obrazu dělnické třídy výchovou a převýchovou pracujících.

Musíme na základě správného souladu třídní linie s linií mas izolovat hrstku nepřátelských živlů a potlačit je a současně výchovou a převýchovou lidových mas je ještě jednodušeji stmelit kolem strany. Současně s neustálým zvyšováním vedoucí úlohy dělnické třídy je třeba revolucionovat a přetvářet rolnictvo a inteligenci podle obrazu dělnické třídy a tak ještě více upevňovat ideově politickou jednotu naší strany.

S postupem výstavby socialismu v naší zemi rychle rostly řady dělnické třídy, značně se zvýšila úroveň jejího ideologického uvědomění i kulturně-technická úroveň. Naše dělnická třída skvěle plnila historické poslání přestavby společnosti, prokazuje velké revoluční nadšení a rozvíjí velké tvořivé síly při výstavbě socialismu.

Dělnická třída likviduje třídní rozdíly nikoli oslabováním svého třídního vedení nebo tím, že se rozptyluje mezi ostatní vrstvy pracujících. Naopak, pevně se přidržuje svých třídních pozic, neustále zvyšuje vedoucí úlohu a přetváří ostatní pracující podle obrazu dělnické třídy, tím upevňuje s nimi jednotu a postupně odstraňuje všechny třídní rozdíly. Proto musíme zvyšovat vedoucí úlohu dělnické třídy ve všech oblastech společenského života a prohlubovat její revoluční funkci. Musíme ještě více zvýšit ideovost, organizovanost a kulturnost dělnické třídy a ještě pevněji stmelit její řady. Tak budeme muset učinit z naší dělnické třídy skutečně revoluční třídu s vysokou kulturní úrovní a dosáhnout toho, aby ještě lépe jako vedoucí třída splnila svou úlohu.

Rolnictvo je nejspolehlivějším spojencem dělnické třídy a jedním ze základních oddílů naší revoluce. Naše strana neustále věnuje hlubokou pozornost rolnické otázce a provádí správnou zemědělskou politiku, takže tuto otázku řeší úspěšně. Brzy po osvobození země jsme uskutečnili na vesnici pozemkovou reformu a likvidovali feudální vztahy, po válce jsme přebudovali individuální rolnické hospodaření v socialistické kolektivní hospodářství, a tak jsme osvobodili rolníky od jakéhokoli vykořisťování a útlatu a učinili jsme z nich socialistické pracující. V průběhu demokratické, socialistické revoluce a výstavby socialismu se nejen od základů změnilo společenské a hospodářské postavení našich rolníků, ale došlo také k velkým změnám v jejich ideologickém uvědomění a rychle vzrostla také jejich technická a kulturní úroveň. Svazek dělníků a rolníků vedený dělnickou třídou se na socialistickém základě stal neotřesitelným a politická a pracovní aktivita rolníků neustále vzrůstá.

Naším úkolem je upevnit a rozvíjet úspěchy, jichž bylo už dosaženo při řešení zemědělské otázky, likvidovat potom veškerou zaostalost venkova, kterou za sebou zanechala vykořisťovatelská společnost, a postupně setřít hranice mezi městem a vesnicí a třídní rozdíly mezi dělnickou třídou a rolnictvem. Znamená to, že bojujeme za definitivní vyřešení rolnické otázky. Naše strana zobecnila úspěchy a zkušenosti dosažené v práci na vesnici a vyhlásila hlavní zásady a konkrétní cesty v řešení zemědělské otázky za socialismu. Podle správné linie vyprac-

vané naší stranou musíme energicky urychlovat technickou, kulturní a ideologickou revoluci na vesnici, nadále upevňovat vedení a pomoc, kterou vesnici poskytuje strana a stát dělnické třídy, organicky spojovat rozvoj všelidového vlastnictví s rozvojem družstevního vlastnictví, usilovat současně o neustálé sbližování družstevního vlastnictví s všelidovým vlastnictvím. Tak musíme vybavit zemědělské hospodářství stejně moderní technikou jako má průmysl, musíme upevňovat a rozvíjet socialistické zřízení budované na vesnici a na tomto základě zvyšovat hmotnou a kulturní životní úroveň rolníků, aby dosáhla životní úrovně dělnické třídy, a další ideologickou převýchovou rolníků je ještě více zrevolucionovat a přetvářet podle obrazu dělnické třídy.

Intelligence hraje při výstavbě nové společnosti důležitou úlohu. Dělnická třída, která vzala moc do svých rukou, může rychle rozvíjet vědu a techniku, literaturu a umění a úspěšně budovat socialismus a komunismus jenom tehdy, stmelí-li pevně řady své intelligence.

Od prvních dnů svého vzniku s přihlédnutím k významné úloze intelligence v revoluci a ve výstavbě vychovala naše strana početnou armádu nové intelligence z řad pracujícího lidu a zároveň neúnavně usilovala o výchovu a převýchovu staré intelligence. Stará intelligence ve své většině pochází samozřejmě z bohatých rodin a v minulosti sloužila japonskému imperialismu a vykořisťovatelským třídám. Jako intelligence koloniální země však na sobě zakusila národnostní útlak a diskriminaci cizího imperialismu a proto nabyla národní a demokratické revolučnosti. Naše strana se s důvěrou v revolučnost staré intelligence zaměřila na to, aby z ní jejím aktivním zapojováním do výstavby nové společnosti vychovala inteligenci, která slouží pracujícímu lidu. Po dvacet let naše stará intelligence šla cestou, kterou jí ukázala strana, věrně sloužila vlasti a lidu a velmi se zasloužila o revoluci a výstavbu. Díky neúnavné stranické výchově se z ní v procesu zkoušek těžkého revolučního boje stala důstojná socialistická intelligence. Zároveň zásluhou správné politiky naší strany ve školství a výchově kádřů vyrostly statisíce příslušníků nové intelligence pocházející z řad pracujícího lidu, kteří slouží revoluci ve všech oblastech politiky, ekonomiky, kultury a vojenství.

Naše strana převýchovou staré intelligence a výchovou nové intelligence stmelila spolehlivé řady intelligence. Všichni naši příslušníci intelligence hluboce důvěřují straně, jsou kolem ní pevně semknuti a projevují velké nadšení a iniciativu při výstavbě socialismu. Svědčí to o správnosti politiky naší strany vůči inteligenci a o skvělém vítězství této politiky.

Dnes stojíme před důležitým úkolem další revolucionizace intelligence. Zrevolucionovat inteligenci a přetvářet ji podle obrazu dělnické třídy – to znamená plně vymýt přžitky staré ideologie, které se zachovaly v jejím vědomí, vyzbrojováním intelligence revolučním duchem dělnické třídy a ideami komunismu z ní vychovat skutečnou inteligenci dělnické třídy a zánícené komunisty.

Mezi inteligencí se samozřejmě zachovalo poměrně mnoho přžitků buržoazní a maloburžoazní ideologie. Bylo by však zcela nesprávné nevěřit proto v revolučnost intelligence a tím spíše nevěřit v naše inteligenty, kteří se v ohni boje převychovali a zocelili. Podezřívát inteligenci a stavět ji stranou, to jsou určité frakcionářské tendence. Podceňování úlohy intelligence znamená ignorovat vědu a techniku. Podobné tendence nemají nic společného s politikou naší strany vůči inteligenci.

Naše strana své inteligenci věří, šetří a miluje ji a vysoce hodnotí její zásluhy. Strana i nadále trpělivě povede inteligenci a bude jí pomáhat v ideologické převýchově, vytvoří pro ni všechny podmínky, aby mohla plně projevit veškeré své nadání a talent, aby mohla ještě lépe sloužit výstavbě socialismu. Naše intelligence musí být hrdá na to, že je důstojným bojovníkem strany a dělnické třídy, musí aktivně bojovat za likvidaci přžitků staré ideologie, musí se učit od dělnické třídy její revolučnosti, organizovanosti a bojovnosti. Zároveň si intelligence musí uvědomovat, že slouží společnosti hlavně technickými znalostmi a vědomostmi a musí ze všech sil usilovat o to, aby se stala znalcem ve své specializaci, aby zvyšovala svou vědeckou a technickou kvalifikaci. Naši dělníci a rolníci musí svou inteligenci milovat, musí se od ní upřímně učit jejím vědeckým a technickým znalostem. Jenom tehdy bude možné úspěšně přetvářet inteligenci podle obrazu dělnické třídy a zvyšování technické

a kulturní úrovně dělníků a rolníků na úroveň inženýrů a techniků. Jenom tak bude možno upevnit semknutost dělníků a rolníků s inteligencí, rozvíjet mezi nimi tvůrčí spolupráci a urychlovat hospodářskou a kulturní výstavbu v zemi. Budeme důsledně usilovat o to, aby veškerá inteligence — jak nová tak i stará — byla zrevolucionována a přetvořena podle obrazu dělnické třídy, vždy budeme bojovat s ní bok po boku ve jménu vítězství velké věci komunismu.

Při upevňování ideově politické jednoty naší společnosti zaujímá důležité místo práce s lidmi, kteří mají složitý společensko-politický původ. Vzhledem k dlouhodobému koloniálnímu panství japonského imperialismu, k rozdělení země americkými imperialisty, k zášti, kterou nepřátelé rozněcovali mezi obyvatelstvem v době Vlastenecké osvobozené války, je společensko-politická struktura obyvatelstva naší země velmi komplikovaná. Za této situace musíme věnovat zvlášť velkou pozornost práci s různými vrstvami obyvatelstva.

Důsledná zásada, které se přidržuje naše strana v práci s lidmi se složitým společensko-politickým původem, spočívá v tom, aby byl po všech stránkách každý člověk zhodnocen hlavně pokud jde o jeho ideologii v současné době, aby byly maximálně izolovány nepřátelské živly a co nejvíce lidí získáno na stranu revoluce. Sociální postavení a ideologie mohou být změněny. Dokonce i ti, kdo se v minulosti dopustili zločinů vůči lidu, a litují-li toho, se mohou stát dobrými lidmi, a lidé se složitým původem v průběhu vývoje společnosti a změn v situaci si mohou také osvojit pokrokový způsob myšlení. Musíme samozřejmě vždy vycházet v práci s lidmi z pevných třídních pozic a nesmíme zapomínat, že zaryté reakční živly z řad nepřátelských tříd se nikdy nevzdají svých kontrarevolučních úmyslů. Těchto nepřátelských živlů je však velmi málo. Protože věříme v lidové masy a jsme pevně přesvědčeni o převaze socialistického zřízení, o správnosti své velké věci, o nepřemožitelné síle a autoritě naší strany, nepodezříváme lidi bezdůvodně a jsme toho názoru, že lze vychovat a převychovat každého, kdo není zarytým reakcionářem. Jestliže lidé z komplikovaného prostředí se složitým sociálním postavením a složitým původem v současné době

podporují naši stranu a projevují v práci aktivitu, směle jim uvěříme, přijmeme-li je na svou stranu a vytvoříme pro ně takové podmínky, aby mohli svobodně pracovat. Tato linie naší strany umožňuje zabránit piklům nepřátel pokoušejících se vyvolat třenice, a získat pro stranu a revoluci různé vrstvy lidových mas; tato linie umožňuje v ještě větší míře izolovat nepřátelské živly a nedávat jim příležitost někde se zabydlit. Budeme i nadále neochvějně prosazovat tuto linii a správně ji uskutečňovat v praxi.

Politika naší strany vůči různým třídám a vrstvám společnosti je správnou marxisticko-leninskou politikou založenou na třídní linii a linii mas a plně odpovídá naší skutečnosti. Výmluvně to potvrzuje skutečnost, že bez ohledu na to, že v naší společnosti je komplikovaná struktura obyvatelstva a že bezprostředně čelíme nepřátelům, jsou široké lidové masy semknuty kolem naší strany a jejich revoluční zápal a tvůrčí aktivita neustále rostou. Musíme důsledně uskutečňovat třídní linii a linii mas strany a tak ještě víc upevňovat a rozšiřovat naše revoluční řady, učinit z celé společnosti pevně semknutou, svornou, veselou a optimistickou velkou rodinu.

Pro urychlení procesu přetváření společnosti podle obrazu dělnické třídy a pro pevné semknutí revolučních řad je zapotřebí rozvinout energicky politickou a ideologickou práci mezi členy strany a mezi pracujícími. Socialismus vytváří společensko-ekonomické a materiální podmínky, které umožňují přetvořit ideologii pracujících a sjednotit je. Ideologických změn a semknutosti lidí nemůže však být dosaženo automaticky jenom proto, že zvítězilo socialistické zřízení a zlepšil se život lidu. Vychovávat a převychovávat pracující a pevně je stmelovat je možné vlastně jenom tehdy, budeme-li spolu s postupem socialistické výchovy stále energičtější a trpělivější organizovat ideologickou práci. Nynější složitá mezinárodní i vnitřní situace a velký a obtížný revoluční úkol, před nímž stojíme, od nás vyžadují další upevnění ideové a politické práce mezi masami.

Musíme nadále intenzivně organizovat mezi členy strany i pracujícími komunistickou výchovu, jejímž základem je třídní výchova v souladu s výchovou v duchu revolučních tradic, ener-

gicky zintenzívnit marxisticko-leninskou výchovu a výchovu v duchu politiky strany.

Přitom je především důležité zvyšovat třídní uvědomění pracujících a vychovávat v nich nenávisť k imperialismu, statkářům a kapitalistům. Taková třídní výchova je nezbytná zejména mezi novou generací, která nezakusila vykořisťování a útlak a která neprožila zkoušky těžkého revolučního boje. Musíme správně vysvětlovat pracujícím agresivní podstatu imperialismu a povahu vykořisťovatelské třídy a vykořisťovatelského zřízení, aby nenáviděli imperialismus, třídu vykořisťovatelů a vykořisťovatelské zřízení a nesmiřitelně proti nim bojovali. Musíme vychovávat členy strany i pracující v duchu třídní zásadovosti s tím, aby nechovali žádné iluze o imperialistech a nepřátelských třídách, aby zachovávali vysokou revoluční bdělost vůči jejich agresivním intrikám a záškodnickým a podvrtným útokům a aby je na každém kroku odhalovali a mařili.

Americký imperialismus a japonský militarismus zejména jsou nejnebezpečnější agresivní silou, která stojí bezprostředně proti nám; je to hlavní objekt našeho boje. Musíme ještě více prohloubit u pracujících nepřátelství k americkému imperialismu a japonskému militarismu a ideově je vychovávat k tomu, aby vždy energicky bojovali proti americkému a japonskému imperialismu.

Nedovršili jsme dosud v měřítku celé země národně osvobozenou revoluci a lid jižní Koreje nadále žije pod útlakem amerických imperialistů a jejich přísluhovačů. Osvobození jižní Koreje a sjednocení vlasti je národní povinností všeho korejského lidu. Musíme vychovávat pracující severní části země v revolučním duchu s tím, aby bojovali proti koloniálnímu režimu amerického imperialismu v jižní Koreji proti opětné agresi japonského militarismu, aby bojovali za definitivní vítězství korejské revoluce. Je zapotřebí, aby všichni naši pracující nikdy nezapomněli na situaci jihokorejského lidu a na úkoly sjednocení vlasti a aby se řídili ušlechtilou snahou ještě aktivněji podporovat jihokorejské obyvatelstvo a obětavě se účastnili revolučního boje a výstavby.

Třídní výchova pracujících je třídním bojem na ideologickém poli. Boj proti imperialismu a vykořisťovatelským třídám nemůže být veden izolovaně od boje proti jejich reakční ideologii. Bez boje proti přežitkům staré ideologie, které se zachovaly ve vědomí pracujících, není možné je vyzbrojit ideologií dělnické třídy, ideami komunismu. Nadto američtí imperialisté a jejich přísluhovači používají nejrůznějších prostředků a metod, aby mezi námi rozšířili buržoazní reakční ideologii a chtějí zákeřně používat ve své podvrtné činnosti zbytků staré ideologie, které se zachovaly ve vědomí našich pracujících.

Proto musíme bojovat proti pronikání buržoazní reakční ideologie a nadále energicky vést boj za překonání přežitků staré ideologie, které dosud trvají ve vědomí pracujících. Musíme energicky bojovat proti reakční buržoazní ideologii, proti prohnílé buržoazní morálce a buržoaznímu způsobu života, musíme bojovat proti egoismu, liberalismu a dalším ideologickým přežitkům a starým návykům, vytrvale usilovat o vítězství ušlechtilé morálky a idejí komunismu, o nastolení komunistického způsobu života. Je třeba, aby všichni naši pracující bojovali proti pokaženosti a bezstarostnosti, aby žili skromně, aby projevovali uvědomělou aktivitu v práci, aby milovali svůj kolektiv a svou organizaci, aby si navzájem pomáhali, aby se navzájem snažili sobě vyrovnat, aby bojovali za všeobecný rozkvět.

Zda komunisté budou moci dovést velkou věc revoluce dělnické třídy do vítězného konce, závisí na tom, zda ve své činnosti uhájí marxisticko-leninské zásady a zda je budou správně uplatňovat. V zájmu úspěšného dovršení korejské revoluce musí korejšťtí komunisté a všechen korejský lid hájit a uskutečňovat linii a politiku naší strany, která tvůrčím způsobem aplikovala poučky marxismu-leninismu v podmínkách korejské skutečnosti. Proto v naší ideologické práci je vždy stěžejní otázkou vyzbrojování členů strany i pracujících poučkami marxismu-leninismu a politikou naší strany. Za nynějších podmínek, kdy imperialisté a světová reakce jako nikdy dříve rozšiřují pomluvy o marxisticko-leninských ideách a uvnitř mezinárodního komunistického hnutí vznikly různé oportunistické ideologické tendence, je marxisticko-leninská výchova a výchova členů strany

i pracujících v duchu politiky strany pro nás ještě důležitější otázkou.

Musíme v měřítku celé strany ještě více zintenzívnit studium marxismu-leninismu a politiky strany, neustále vysvětlovat a propagovat mezi masami základy marxismu-leninismu a důsledně informovat masy o politice a linii naší strany. Všichni bez výjimky musí považovat studium a ideologickou přípravu za svou prvořadou revoluční povinnost, musí neúnavně pracovat, aby si osvojili revolučního ducha a podstatu marxismu-leninismu, musí se pevně vyzbrojit ideami naší strany a učinit z linie a politiky strany své neochvějné přesvědčení. Zároveň je třeba důsledně informovat členy strany a pracující o povaze a škodlivosti pravicového a levicového oportunismu, mimo jiné současného revizionismu, dogmatismu a frakcionářství, a vysvětlovat všechny jejich projevy. Je třeba, aby všichni členové naší strany a pracující se pevně přesvědčili o správnosti marxisticko-leninské linie a politiky naší strany, aby je důsledně podporovali a hájili a aby bojovali za jejich důslednou realizaci. Je třeba, aby jak členové strany tak i pracující dokázali přesně odlišovat marxismus-leninismus od pravicového a levicového oportunismu, aby energicky bojovali proti oportunismu a vždy hájili revoluční zásady marxismu-leninismu.

Musíme zejména bojovat proti frakcionářství a hájit jednotu a semknutost strany. V průběhu těžkého boje překonala naše strana historicky vznikající frakce a dosáhla jednoty v komunistickém hnutí Koreje, nastolila v celé straně ideologický systém strany. Dnes je naše strana pevně semknuta, organizačně i ideově. Všechny její organizace a jejich členové jednají na základě jediné myšlenky a jediné vůle. Nesmíme však ustrnout na dosažených úspěších. Členové naší strany nesmějí nikdy zapomínat na to, že kdykoli byla v minulosti mezinárodní i vnitřní situace složitá a naše revoluce prožívala zkoušky, protistraničtí frakcionáři, kteří se ukryli uvnitř strany, v komplotu s mezinárodními frakcionáři na stranu zaútočili. Dokud se uvnitř mezinárodního komunistického hnutí projevují oportunistické tendence a tendence velmocenského šovinismu, nemůžeme říci, že se podobné intriky nebudou opakovat. Kromě toho se vzhledem

k nynější složité situaci a zejména vzhledem k vlivu frakcionářství a oportunismu zvenčí i uvnitř našich řad mohou objevit kolísající živly. Proto musíme neustále zvyšovat bdělost vůči frakcionářství. Je třeba bojovat proti všem třídním a frakčním činnostem uvnitř i vně země, jejichž cílem je zviklat členy naší strany a rozdělit naše řady, je třeba důsledně hájit a ještě více upevňovat marxisticko-leninskou jednotu naší strany.

Jenom tehdy, budou-li celá naše strana a všechen lid dobře vyzbrojeni a pevně semknuty ideologicky a teoreticky, nebudou moci zvenčí pronikat oportunistické ideologické směry různých tendencí a nebudou moci vznikat ani uvnitř země, a tak bude možno pod zkušeným vedením ústředního výboru strany vysoko třímát revoluční prapor marxismu-leninismu a bez ohledu na jakékoli bouře pokračovat ve vítězném postupu.

Boj na obranu marxisticko-leninské linie a politiky naší strany a za jejich uskutečňování je těsně spjat s bojem proti patolízalství vůči velkým zemím a za nastolení čučche. Když člověk ztratí čučche a otrocky se plazí před velkými zeměmi, nejenže se ochromuje jeho schopnost samostatně myslet a nemůže projevovat žádnou iniciativu, ale nakonec nemůže rozpoznat správné od nesprávného, slepě se plete druhým v patách, nevěří ve své síly a ve všem se chce orientovat jenom na druhé. Takovým způsobem by bylo možno dopustit se revizionismu, dogmatismu i frakcionářství, pravicového i levicového oportunismu a nakonec odsoudit revoluci i budování k nezdaru.

Musíme bojovat proti všem projevům patolízalství vůči velkým zemím a od základu je vymýtit, ve všech oblastech ještě důsledněji nastolit čučche a ještě větší měrou projevovat revolučního ducha obrození vlastními silami. Musíme se i nadále neochvějně řídit zásadou: v ideologii nastolit čučche, v politice nezávislost, v ekonomice samostatnost a v obraně vlasti sebeobranu.

V ideově výchovné práci mezi pracujícími zaujímá velmi důležité místo výchova v duchu socialistického vlastenectví.

Socialistické vlastenectví, to je vlastenectví dělnické třídy a pracujícího lidu, usilujících o socialismus a komunismus. Spojuje třídní uvědomění s národním vědomím, spojuje lásku ke své

třídě a zřízení s láskou ke svému národu a vlasti. Pracující lid v čele s dělnickou třídou tvoří absolutní většinu národa a zájmy národa jsou nemyslitelné v izolaci od zájmů pracujícího lidu. Cesta kapitalismu je cestou vykořisťování a útlu, cestou otroctví a zbídačování a jenom socialismus umožňuje skoncovat s třídním vykořisťováním a národnostním útlakem a zajistit naprostou nezávislost a rozkvět národa. Proto komunisté, kteří bojují ve jménu zájmů pracujícího lidu a ve jménu socialismu, jsou nejoprávněnějšími vlastenci a jenom dělnická třída a ostatní pracující, kteří usilují o své třídní osvobození a o socialismus, mohou mít smysl pro skutečné vlastenecké cítění.

Naše socialistické vlastenectví je vybudováno v socialistickém zřízení, v němž neexistuje vykořisťování a útlak a které zajišťuje pracujícímu lidu svobodu a štěstí. Proto se naše socialistické vlastenectví musí projevovat především v lásce k socialistickému zřízení a pracujícímu lidu. Musíme správně vysvětlovat všem pracujícím přednosti socialistického zřízení nastoleného v severní části naší země s tím, aby energicky bojovali na obranu tohoto zřízení a aktivně usilovali o jeho upevnění a rozvoj. Je třeba, aby si každý pracující hluboce uvědomil, že jeho práce je čestnou věcí ve jménu upevňování socialistického zřízení a štěstí pracujícího lidu, aby projevoval vysoké nadšení a iniciativu v socialistické výstavbě. Musíme vychovávat všechny pracující tak, aby střežili státní a společenské vlastnictví jako společné vlastnictví všeho lidu a aby si ho vážili, aby dobře řídili společné hospodářství a dbali o šetrné hospodaření své země.

Socialistické vlastenectví se projevuje jak v lásce k socialistickému zřízení a k pracujícímu lidu, tak i v lásce ke své vlasti a národu. Lidé, kteří se narodili v Koreji, uskutečňují revoluci v Koreji a budují tu socialismus a komunismus. Dovršení korejské revoluce je hlavním úkolem svěřeným korejským komunistům a lidu. Mimo korejský národ a mimo vlast korejských hor a řek nemůže být ani řeči o korejské revoluci a bez znalosti dějin a tradic Koreje, života, citů a zvyků Korejců není možné korejskou revoluci úspěšně uskutečnit. Ten, kdo nedovede milovat svou vlast a svůj národ, nemůže projevovat aktivitu při uskutečňování revoluce ve své zemi a obětavě bojovat za její vítězství. Proto my,

komunisté, více než kdo jiný vřele milujeme svou vlast a národ, energicky bojujeme za národní nezávislost a rozkvět země, vážíme si národní kultury a veškerého skvělého dědictví a tradic národa a snažíme se je přebírat a rozvíjet. Komunisté jsou proti všem formám národního útlu a nerovnosti a zamítají národnostní nihilismus.

Musíme pracující vychovávat v duchu ještě větší národní hrlosti a v duchu samostatnosti s tím, aby ještě houževnatěji bojovali za úplné sjednocení a nezávislost vlasti, ve jménu budoucího rozkvětu našeho národa. Je třeba vychovávat pracující tak, aby milovali přírodu své vlasti, svůj rodný kraj a aby ho učinili ještě krásnější, aby milovali svůj rodný jazyk a národní kulturu a snažili se ještě více je rozvíjet.

Přitom je velmi důležité vychovávat pracující tak, aby měli správný vztah k národnímu kulturnímu dědictví a k národním tradicím, vytvořeným dějinami. Nesmíme se dostat do zajetí nihilistických tendencí, které popírají a odmítají všechno minulé a zároveň nesmíme být v zajetí restaurátorských tendencí mechanického obnovování všeho starého. Tyto tendence silně brání jak vytvoření nové socialistické kultury a způsobu života, tak i výchově pracujících v duchu socialistického vlastenectví. Vybudovat novou socialistickou kulturu a způsob života a dále je rozvíjet je možné jenom tehdy, bude-li likvidováno všechno zaostalé a reakční v národním dědictví a kriticky přijímáno a rozvíjeno všechno pokrokové a lidové. Pracující si mohou osvojit hluboké vlastenecké cítění jenom tehdy, budou-li dobře znát jak minulost tak současnost svého národa, budou-li milovat jeho nejlepší tradice a odkazy. Musíme správně a v dostatečné míře učit pracující dlouholeté historii a kulturu naší země, aby si vážili všech nejlepších tradic a dědictví našeho národa, překrásných národních zvyků, aby je přejímali a rozvíjeli v souladu s nynějším novým životem za socialismu.

Třídní zájmy dělnické třídy jsou v podstatě internacionální a internacionální solidarita dělnické třídy je zárukou vítězství veliké věci komunismu. Socialistický patriotismus proto zamítá jakýkoli šovinismus, tedy i buržoazní nacionalismus, a je naopak pevně spjat s proletářským internacionalismem. Jenom ten, kdo

je bezmezně věrný revoluci ve své zemi, může být oddán i revoluci mezinárodní dělnické třídy a jenom ten, kdo je skutečným internacionalistou, se může stát opravdovým vlastencem.

Národní povinnost dělnické třídy a její internacionální povinnost jsou ve vzájemné jednotě.

Musíme dokonaleji vyzbrojovat všechny pracující ideami proletářského internacionalismu a vychovávat je v duchu internacionální solidarity mezi revolučními národy. Členové naší strany i pracující musí neustále usilovat o obranu jednoty socialistického tábora a semknutosti mezinárodního komunistického hnutí, musí rozvíjet přátelství a spolupráci s bratrskými stranami a bratrskými zeměmi a upevňovat solidaritu s mezinárodní dělnickou třídou a pokrokovými národy celého světa. Musíme vychovávat pracující tak, aby bojovali za vítězství revoluce ve své zemi a současně aby bojovali za rozvoj světového revolučního hnutí, aby vždy energicky podporovali osvobozenecský boj utlačovaných národů a vykořisťovaných lidí a aby s tímto bojem byli solidární. Musíme také usilovat o to, aby členové naší strany i pracující si nejenom vážili úspěchů a zkušeností získaných v revolučním boji ve své zemi, ale aby si vážili také zásluh národů druhých zemí v jejich boji a skromně se učili z jejich nejlepších zkušeností. Je tedy zapotřebí, aby se všichni lidé pod vedením naší strany, vysoko třímaje prapor proletářského internacionalismu, sjednocoval s národy bratrských zemí a pokrokovými lidmi všech zemí, aby se vzájemně podporovali a vzájemně od sebe učili, aby bojovali za mír a demokracii, za národní nezávislost a vítězství společné věci socialismu.

Musíme vychovávat pracující také k lásce k budoucnosti a v duchu revolučního optimismu.

Dílo, které budujeme, je ušlechtilé dílo ve jménu štěstí a rozkvětu jak našich generací, tak i příštích generací, je to velké dílo ve jménu splnění ideálu lidstva — komunismu. Musíme usilovat o to, aby si všichni pracující hluboce uvědomili správnost svého díla a důležité poslání, které bylo uloženo jejich generaci, aby tak ze všech sil bojovali za to, aby příštím generacím uhájili ještě krásnější život a jasnou budoucnost komunismu.

Zvlášť důležité je vyzbrojovat pracující vírou ve vítězství komunismu. Imperialismus, to jsou staré síly, které se přežily, kdežto komunismus, to jsou nové síly, reprezentující budoucnost lidstva. V cestě ke komunismu stojí napříč četné překážky a obtíže a vyskytují se tu různé okliky, neexistuje však síla, která by mohla zastavit zákonitý proces historického rozvoje — zánik imperialismu a vítězství komunismu. Imperialisté dnes stupňují své agresivní intriky a vedou halasnou protikomunistickou kampaň, ale to vše je jenom běsnění těch, kdo jsou odsouzeni k záhubě. Ačkoli i mezinárodní komunistické hnutí dnes prožívá vážné zkoušky, jsou to jenom dočasné komplikace a okliky, které se objevují na cestě vpřed. Nemůže to změnit zákony historického rozvoje a vrhnout stín na velké komunistické ideje. Na základě učení marxismu-leninismu a historických faktů musíme jasně vysvětlovat pracujícím nevyhnutelnost zániku imperialismu a vítězství komunismu a také skutečné pravdy komunismu. Je zapotřebí, aby všichni naši pracující za každé situace překonávali nejrůznější obtíže a útrapy a s vřelou touhou a pevnou vírou v budoucnost komunismu kráčeli s jistotou kupředu.

Zintenzívněním ideově politické práce mezi členy strany i pracujícími je budeme ještě pevněji vyzbrojovat ideami marxismu-leninismu a komunismu a ještě těsněji je budeme sjednocovat kolem ústředního výboru naší strany. Až vychováme z členů naší strany plamenné komunistické revolucionáře, až vychováme a převychováme široké pracující masy v komunistickém revolučním duchu a ještě více upevníme jednotu strany a lidu, stanou se naše revoluční řady nepřemožitelnými.

Neustálým rozšiřováním a upevňováním revolučních řad ještě více urychlíme výstavbu socialismu v severní části naší republiky a upevníme naši revoluční základnu politicky, hospodářsky i vojensky.

3. O situaci v jižní Koreji a o boji jihokorejského lidu

Soudruzi!

V zájmu sjednocení naší vlasti a vítězství korejské revoluce je zapotřebí aktivně uskutečňovat revoluci a výstavbu v severní polovině naší republiky a zároveň upevňovat revoluční síly a rozvíjet revoluční boj v jižní Koreji. Zejména za nynějších podmínek, kdy naše revoluční základna se stala neporazitelnou silou, vítězství korejské revoluce v celé zemi závisí do značné míry na upevnění revolučních sil v jižní Koreji.

V důsledku kontrarevolučního útoku nepřítele prožívá jihokorejská revoluce těžké zkoušky. Přesto však v jižní Koreji rostou revoluční síly a celková situace se vyvíjí příznivě pro revoluci a nepříznivě pro kontrarevoluci. Hlavní charakteristické rysy nynější situace v jižní Koreji spočívají v tom, že američtí imperialisté a jejich přísluhovači s pomocí nenáviděné vojensko-fašistické diktatury ještě více prohlubují politiku agrese a války, což působí novou, ještě vážnější krizi koloniálního panství amerického imperialismu.

Základem politiky koloniálního zotročování, kterou provádí americký imperialismus v jižní Koreji, je přeměna jižní Koreje ve vojenskou základnu agrese a ve vojenský přívěsek USA. Od prvních dnů okupace jižní Koreje američtí imperialisté neustále sledovali hnusný cíl — nejen učinit z jižní Koreje svou kolonii, ale využít jí jako odrazového můstku k agresi proti celé Koreji a Asii. Právě proto se pokoušejí všemi prostředky a způsoby zachovat své koloniální panství v jižní Koreji.

Američtí imperialisté poslali do jižní Koreje desetitisíce amerických vojáků a vojáků satelitních zemí a vydrží obrovskou loutkovou armádu, která má více než 600 000 mužů. Jižní Korea dostává 40 procent veškeré „pomoci“ určené pro Asii, přičemž více než 80 procent této „pomoci“ je určeno na dodávku vojenských výzbrojí a výstrojí a na vydržování loutkové armády. Vojenskou okupaci a poskytování „pomoci“ fakticky drží ve svých rukou veškerou moc v jižní Koreji a podřídili všechny lidské i materiální zdroje svým vojenským cílům. Tato fakta jasně ukazují, že američtí imperialisté přikládají jižní Koreji velký

vojenskostrategický význam, že politika amerických imperialistů, jejímž cílem je koloniální zotročení jižní Koreje, slouží plně jejich válečné politice.

Američtí imperialisté v posledních letech stále více stupňují válečné přípravy a přitom začali aktivně využívat jižní Koreje — vojenské základny agrese — a jejího vojenského potenciálu k provádění své válečné politiky. Souvisí to s tím, že americký imperialismus míří ostří agrese proti Asii a zesiluje své intriky, aby potlačil rychle rostoucí revoluční hnutí národů v této oblasti a aby napadl socialistické země.

V jižní Koreji se nyní podle požadavků agresivní a válečné politiky amerického imperialismu zvyšuje početní stav ozbrojených sil loutkové armády a probíhá další modernizace její vojenské výzbroje. Do jižní Koreje jsou nepřetržitě dopravovány taktické jaderné zbraně, řízené střely a další prostředky hromadného vyhlazování, všude se rozšiřují vojenské objekty a v celé jižní Koreji se intenzívně zavádí „stav válečné pohotovosti“.

Aby byly uspokojeny rostoucí vojenské potřeby, urychlují američtí imperialisté a jejich přísluhovači stále větší měrou militarizaci jihokorejské ekonomiky. Po „vojenském převratu“ se vojenské výdaje rozpočtu jihokorejské loutkové vlády zvýšily více než dvojnásobně a zvyšují se také investice do některých průmyslových odvětví, která mají vojenský význam. V důsledku militarizace ekonomiky prováděné rychlým tempem pod zámlou „modernizace“ vzniká dnes v jižní Koreji řada průmyslových odvětví pro uspokojování vojenských potřeb, rozšiřují se komunikace, silnice a železnice, přístavní stavby a neustále se upevňuje vojensko-ekonomický potenciál.

Z jižní Koreje se tak stávají velká kasárna, kde jsou soustředěny obrovské vojenské síly a všechno je podřízeno válečné politice amerického imperialismu.

Ve snaze využít co nejefektivněji jižní Koreje k agresi proti Asii se američtí imperialisté pokoušejí spojit jihokorejské loutky s Japonskem a ostatními reakčními kruhy v Asii z vojenského hlediska. Právě proto bylo z příkazu amerického imperialismu narychlo zakončeno vleklé „jihokorejsko-japonské jednání“ a

vyhotovena zločinná „jihokorejsko-japonská dohoda“. Od uzavření „jihokorejsko-japonské dohody“ se ještě více zaktivizovalo pronikání japonských militaristických sil do jižní Koreje, temné záměry amerického imperialismu – slepit v Asii nový vojenský blok na základě „jihokorejsko-japonské smlouvy“ začaly mít otevřenější charakter.

Tato machinace amerického imperialismu má učinit z jižní Koreje nástupišť a z militaristických sil Japonska úderný oddíl a tak má být v Koreji znovu rozpoutána válka a bez obtíží mobilizován jihokorejský vojenský potenciál pro agresivní válku v Asii.

Američtí imperialisté již bezprostředně zavlekli jižní Koreu do agresivní války ve Vietnamu a využívají jí jako hlavního dodavatele pro děla. Na pokyn amerického imperialismu poslaly jihokorejské loutky své ozbrojené síly do války v jižním Vietnamu dříve než ostatní loutky a ve větším rozsahu než ostatní satelitní země a tak věrně slouží americkým imperialistům při vedení jejich agresivní války. Na jihovietnamská bojiště byly již poslány desetitisíce loutkových vojsk jižní Koreje, která mají sloužit jako štít před kulemi amerických imperialistů a jako nástroj imperialistické agrese proti vietnamskému lidu.

Američtí imperialisté se uchylují k otevřené vojensko-fašistické diktatuře, aby vnutili jihokorejskému lidu své koloniální panství a válečnou politiku. Vojensko-fašistická diktatura nastolená v jižní Koreji důsledně slouží jako výtvar politiky koloniálního zotročování a války, kterou provádí americký imperialismus, právě této politice. Má bezprecedentní despotický a barbarský charakter a je příkladem drzé fašistické nadvlády imperialistů v koloniích.

Hlavní cíle, které sledují američtí imperialisté a jejich přísluhovači politikou fašizace, spočívají v tom, aby byly likvidovány všechny společensko-politické živly, které brání jejich koloniálnímu panství a politice války. Proto vyrobili nejružnější fašistické drakonické zákony a zároveň podstatně rozšířili aparát násilí, pokryli celou jižní Koreu sítí vojenských, policejních, výzvědných a špiónážních organizací a celou společnost vehnali do hrozivého strachu. Ostří jejich fašistické zvěle je zaměřeno na likvidaci všech demokratických svobod a práv obyvatelstva

a na represálie proti vlasteneckým demokratickým silám. Všechny pokrokové politické strany a veřejné organizace, informační a tiskové orgány se staly předmětem represálií, četní revolucionáři a vlastenecky smýšlející obyvatelstvo se stávají obětí fašistického režimu.

Na ospravedlnění svého despotického fašisticko-teroristického panství američtí imperialisté a klika Pak Čong Hiho osnují nejružnější zákeřné intriky a přitom zejména používají „antikomunismu“ jako hlavního politického a ideologického prostředku. V jižní Koreji používají američtí imperialisté a jejich přísluhovači „antikomunismu“ jako „všelék“ na „ospravedlnění“ všech svých zločinů: od represálie proti obyvatelstvu a likvidace politické opozice až k rozpoutání válečné psychózy a rozdmýchávání hysterie bratrovražedné války. Pod vývěskou „antikomunismu“ je vyvolávána vojenská psychóza proti severní polovině naší republiky, pod vývěskou „antikomunismu“ se dovoluje opětovné agresivní pronikání japonského militarismu do jižní Koreje a četní mladí mužové jsou hnáni na smrt do jižního Vietnamu.

Američtí imperialisté a jejich přísluhovači však nemohou nikterak skrýt své zločiny a oklamat masy podobnými „protikomunistickými“ hysteriemi. Žádnými represáliemi a machinacemi nemohou zastavit růst revolučního boje jihokorejského lidu.

Politika agrese a války, kterou vedou američtí imperialisté s pomocí vojensko-fašistické diktatury, neupevňuje jejich pozice v jižní Koreji, ale naopak má za následek ještě větší prohloubení krize jejich koloniální nadvlády. Samo nastolení vojensko-fašistické diktatury již znamená, že američtí imperialisté a jejich přísluhovači nejsou schopni udržet svou nadvládu bez pomoci zbraní a dokazuje, že v jižní Koreji se viklá koloniální režim amerického imperialismu.

V důsledku těžkého břemene vojenských výdajů a pod fašistickou zvěl, které si vyžaduje politika války, živoří jihokorejské obyvatelstvo v krajní bídě a naprostém bezpráví. Machinací opětovné agrese japonského militarismu a vysíláním vojáků do Vietnamu je zejména krutě pošlapávána důstojnost národa a mezi veřejností se den ze dne šíří stále větší obavy.

Politika války a fašizace, která přináší obyvatelstvu nesnesitelné utrpení a strádání, vyvolává mezi jihokorejským lidem stále větší rozhořčení proti americkým imperialistům a jejich chráněncům, vyvolává energické úsilí o dosažení práva na existenci a demokracii, na sjednocení země. Zároveň se dnes postupně prohlubuje revoluční boj jihokorejského lidu a v průběhu tohoto boje se obyvatelstvo stále více zoceluje a roste jeho uvědomění. Rozsáhlé vlastenecké demokratické síly v jižní Koreji se sjednocují pod protiimperialistickým a protifašistickým praporem, kdežto nepatrná hrstka kontrarevolučních sil se ocitá ve stále větší izolaci.

Čím více budou američtí imperialisté v jižní Koreji stupňovat politiku války a fašistického násilí, tím více budou narážet na nespokojenost a odpor jihokorejského lidu a tím se ještě více urychlí proces rozpadu jejich koloniální nadvlády.

Soudruzi! Nynější situace vyžaduje rychlý růst revolučních sil a všestranné urychlování národně osvobozené demokratické revoluce v jižní Koreji.

Hlavním úkolem jihokorejské revoluce je likvidovat koloniální nadvládu amerického imperialismu, zajistit demokratický rozvoj jihokorejské společnosti a na základě spojení se socialistickými silami severní poloviny země dosáhnout sjednocení země.

Hlavním objektem jihokorejské revoluce jsou agresivní síly amerického imperialismu. Američtí imperialisté, kteří ozbrojenou silou okupovali jižní Koreu, z ní učinili svou úplnou kolonii a vojenskou základnu. Označují jižní Koreu za „nezavislý stát“ a vydávají se za její „pomocníky“, ale ve skutečnosti jsou američtí agresori skutečnými vládci, kteří se zmocnili veškeré moci v jižní Koreji. Takzvaná „vláda Korejské republiky“ v jižní Koreji je jen loutkovým režimem, který nastolili američtí imperialisté, pláštěm, který má zastírat jejich koloniální nadvládu a nástrojem, který oddaně vykonává agresivní politiku USA. Okupace jižní Koreje americkými imperialisty a jejich koloniální nadvláda je zdrojem veškerého utrpení a útrap jihokorejského lidu a hlavní překážkou sjednocení naší vlasti.

Nebudou-li vyhnány agresivní síly amerického imperialismu z jižní Koreje, nebude-li skoncováno s jejich koloniální nadvládou, nebude se moci jihokorejské obyvatelstvo dostat z pozice koloniálního otroka a nebude možné sjednotit naši zemi. Jihokorejský lid musí houževnatě bojovat proti okupaci jižní Koreje agresivními vojsky USA, za jejich vyhnání z jižní Koreje, za likvidaci koloniální nadvlády amerického imperialismu.

V jižní Koreji podporuje politiku koloniálního zotročení, kterou provádějí američtí imperialisté a řídí se jí jenom hrstka statkářů, kompradorských kapitalistů a reakčních úředníků. Pakují se s americkými agresory a vnucují jihokorejskému obyvatelstvu život koloniálních otroků a všemožně ospravedlňují nejrůznější zvlí a násilí agresorů. Pod ochranou amerických imperialistických agresorů utlačují a vykořisťují lid, opíjejí se mocí a sladkým životem, přičemž zrazují zájmy vlasti a národa. Jihokorejský lid musí bojovat nejen proti americkým agresorům, nýbrž také za porážku statkářů, kompradorských kapitalistů a reakčních úředníků, kteří agresorům slouží jako přísluhovači a průvodci.

V boji jihokorejského lidu za národní nezávislost a sjednocení země je důležité překazit agresivní intriky japonských militaristických sil. Japonští militaristé jsou nejhoršími nepřáteli našeho národa, kteří téměř půl století vnucovali korejskému lidu osud koloniálních otroků, pošlapávali naši zemi a okradli ji o všechno cenné. Dnes japonští militaristé, kteří pod ochranou amerického imperialismu znovu pronikají do jižní Koreje se šílenými záměry obnovit své dřívější pozice, vystupují jako nebezpečná agresivní síla.

Všichni vlastenci v jižní Koreji musí energicky bojovat za zrušení zločinné „jihokorejsko-japonské dohody“ a musí zmařit agresivní pikle japonských militaristických sil, které se pokoušejí znovu proniknout do jižní Koreje. Tento boj je zároveň jedním z článků boje proti koloniálnímu režimu amerického imperialismu.

Pouze za podmínky, že budou svrženy agresivní síly amerického imperialismu a jejich přísluhovači, bude jihokorejský lid moci dosáhnout svobody a nezávislosti a pouze tehdy, zmaří-li

opětne agresivní plány japonských militaristů, může zažehnat nebezpečí nového utrpení.

Nejnáléhavějším bezprostředním úkolem, před nímž dnes stojí jihokorejský lid v boji proti cizím agresivním silám a jejich přísluhovačům, je zabránit válečné politice amerických imperialistů a jejich přísluhovačů, bojovat proti fašistické zvůli a za dosažení demokratických svobod a práv.

Jihokorejský lid musí bojovat proti intrikám amerických imperialistů a jejich přísluhovačů, kteří zvyšují početní stav ozbrojených sil, dovážejí zbraně hromadného ničení a rozšiřují vojenská zařízení a tak se zuřivě připravují na rozpoutání nové války; musí těmto intrikám zabránit. Musí bojovat za to, aby zmařil spiknutí amerických imperialistů, kteří se pokoušejí zavléci jižní Koreu do „protikomunistického“ vojenského bloku a zejména musí bojovat proti vysílání vojenských jednotek do jižního Vietnamu.

Boj proti vysílání vojenských jednotek do jižního Vietnamu je bojem za záchranu mladých mužů a všeho jihokorejského obyvatelstva z víru zločinné agresivní války, boj na podporu vietnamského lidu usilujícího o svobodu a nezávislost, boj proti politice amerických imperialistů, kteří se snaží rozšířit válku v Asii.

Dělníci, rolníci, příslušníci inteligence a různé vrstvy jihokorejského obyvatelstva musí rozvinout masový boj proti vysílání vojenských jednotek do jižního Vietnamu, prováděnému americkými imperialisty a jejich přísluhovači a zejména mladí mužové v jižní Koreji se musí tohoto boje co nejaktivněji zúčastnit, aby nebyli zavlékáni na pole smrti do jižního Vietnamu. Vojáci a důstojníci „armády národní obrany“ musí kategoricky odmítat vyslání do Vietnamu a ti vojáci a důstojníci „armády národní obrany“, kteří tam byli již posláni, musí energicky bojovat za požadavek okamžitého návratu.

Američtí imperialisté, kteří zavlékají jihokorejskou „armádu národní obrany“ do své špinavé agresivní války, nakonec narazí na ještě větší odpor vojáků i důstojníků „armády národní obrany“ a všeho jihokorejského obyvatelstva a kliky Pak Čong Hiho, která na naléhání amerického imperialismu posílá jihokorejské

mladé muže umírat do ciziny, se nevyhne přísnému trestu lidu za svůj navěky neodpustitelný zločin.

Vojensko-fašistické násilí amerických imperialistů a kliky Pak Čong Hiho, která dnes vládne v jižní Koreji, přináší jihokorejskému obyvatelstvu nejen četná utrpení, ale vytváří velké překážky na cestě rozvoje revolučního hnutí v jižní Koreji. Za podmínek, kdy jsou pošlapány politická svoboda a demokratická práva lidu a kdy vládne fašistická zvůle, nemůže dojít k žádnému sociálnímu pokroku, nemohou rychle růst revoluční síly a nemůže se úspěšně rozvíjet revoluční hnutí.

Jihokorejský lid musí energicky bojovat proti fašistickým represáliím, za svobodu projevu, tisku, shromažďování, za svobodu spolčování, demonstrací a stávek, za svobodnou činnost všech politických stran a veřejných organizací. Dělníci, rolníci, mládež, studenti, příslušníci inteligence a široké masy jihokorejského obyvatelstva musí bojovat za právo na existenci a za zlepšení nynějších životních podmínek, což je jejich nejnáléhavější požadavek.

Boj za demokratická práva a svobodu může být korunován vítězstvím pouze tehdy, přeroste-li v masový boj, zapojí-li se do něho v jižní Koreji všechny revoluční síly a všechny síly bojující proti vojensko-fašistické diktatuře. Různé vrstvy jihokorejského obyvatelstva musí spojenými silami rozvinout hromadný společný boj za vydobytí politických svobod a práv. Je tak třeba zmařit fašistické násilí a zvůli amerických imperialistů a jejich přísluhovačů, svrhnout nynější vojensko-fašistickou moc, která je nejbezohlednějším vykonavatelem koloniálního fašistického režimu a nejreakčnější kliky vojenských špiónů a teroristů.

Jihokorejský lid musí rozvíjet všechny své nynější bojové akce tak, aby přerostly v boj za likvidaci koloniální nadvlády amerického imperialismu, za porážku velkostatkářů, kompradorských kapitalistů a reakčních úředníků a za vydobytí moci. Jihokorejský lid se bude moci plně zbavit dnešní nenáviděné situace a dosáhnout skutečné svobody a osvobození jenom tehdy, bude-li zřízena lidová moc z představitelů různých vrstev obyvatelstva.

Aby byla rozdracena kontrarevoluce a aby zvítězila revoluce v jižní Koreji, je třeba připravit početné revoluční síly. Bez dostatečné přípravy revolučních sil není možno uvítat velké revoluční události a čelit neustávajícím kontrarevolučním útokům nepřátel.

Hlavní linií jihokorejské revoluce v dané etapě je ubránit revoluční síly před nepřátelskými represáliemi a zároveň je nepřetržitě rozšiřovat a akumulovat tak, aby byly připraveny na rozhodující okamžik v revoluci.

Příprava revolučních sil nemůže probíhat automaticky, bez boje; tyto síly mohou růst a upevňovat se jenom v tvrdém boji. V bojových zkouškách se rodí vedoucí představitelé a jádro revoluce, probouzejí se lidové masy a rostou revoluční síly.

Při přípravě revolučních sil a postupu revoluce má nesmírně důležitý význam správné řízení masového hnutí a boje na základě zásad marxisticko-leninské strategie a taktiky. Bude-li zahájen boj avanturisticky, aniž se správně přihlédne k vlastním silám a silám nepřítele, aniž bude seriózně zhodnocena vnitřní i mezinárodní situace, mohla by být způsobena nesmírná škoda rozvoji revolučních sil a jejich obraně před nepřátelskými represáliemi, což by nakonec vedlo k tomu, že revoluce bude vržena značný kus zpět. A naopak, bude-li se pouze čekat na příznivou situaci a nebude-li veden aktivní boj s odvoláním na obtíže revoluce, nebude možné shromáždit revoluční síly a překonat těžké situace, které se postaví do cesty revoluci. V jižní Koreji je třeba vyvarovat se v tomto směru jak pravicové tak levicové úchylny a rozvíjet revoluční hnutí ve správném souladu se subjektivní a objektivní situací a spolu s tím kombinovat i různé formy a metody boje, totiž politický boj s hospodářským, násilný boj s nenásilným a legální boj s ilegálním.

Revoluční organizace a revolucionáři v jižní Koreji musí vyvinout maximální úsilí v tom směru, aby se neustále rozšiřovaly a shromažďovaly revoluční síly v aktivním boji proti americkým imperialistům a jejich přísluhovačům.

Při přípravě revolučních sil je především nezdůležitější vytvořit štáb revoluce — marxisticko-leninskou stranu, sjednotit

kolem ní dělníky a rolníky, kteří jsou hlavními masami společnosti, a tak vytvořit silný hlavní oddíl revoluce.

Zkušenosti revolučního hnutí v jižní Koreji ukazují, že bez jednotného vedení marxisticko-leninské strany, která zapustila hluboké kořeny v řadách dělníků, rolníků a pokrokové inteligence, nelze očekávat růst revolučních sil a úspěšný rozvoj revolučního hnutí. V první době po osvobození bylo možno v jižní Koreji pozorovat bouřlivý rozmach boje lidových mas, protože však chybělo vedení strany, která by měla skutečně revoluční jádro, nebylo možné dovést tento boj do vítězného konce. Po válce rovněž nejednou vznikla příznivá situace, nebylo však možné zmobilizovat lidové masy k rozhodujícímu boji, protože chybělo jednotné vedení revoluční strany.

Vytvoření bojové a pružné marxisticko-leninské strany v jižní Koreji a růst její vedoucí úlohy je nyní naléhavým požadavkem rozvoje revolučního hnutí. Revoluční organizace a revolucionáři v jižní Koreji musí neustále rozšiřovat a upevňovat stranické řady v praktickém boji proti nepřítelům a zejména musí kvalitativně doplňovat stranické organizace zocelenými a v boji prověřenými členy revolučního jádra. Revoluční stranická organizace v jižní Koreji se musí stát bojovým oddílem odhodlaných bojovníků revoluce, kteří jsou pevně vyzbrojeni marxisticko-leninským světovým názorem a jsou připraveni bojovat až do konce za lid a kteří mohou za všech okolností uhájit čest revolucionáře. Řídící páteř stranické organizace musí být vytvořena ze zkušených revolucionářů, kteří se dokáží správně orientovat v každé složité situaci a dovedně řídit hnutí podle zásad marxisticko-leninské strategie a taktiky. Budou-li stranické organizace složeny z těchto odhodlaných revolučních bojovníků, budou moci s jistotou řídit revoluční hnutí přes všechny obtíže a zkoušky.

Marxisticko-leninská strana může zvyšovat svou vedoucí úlohu a upevňovat své řady jenom tehdy, má-li těsné pokrevní spojení s dělníky, rolníky a širokými lidovými masami a zapustila-li kořeny hluboko mezi masami. K tomu, aby byla rozšířena a upevněna masová základna strany, je třeba sjednotit dělníky a rolníky v masových organizacích a stmelit je kolem strany. Masová organizace musí být takovou organizací, která zahrnuje

široké masy, takovou demokratickou organizací, která upřímně hájí jejich třídní zájmy. Přitom to musí být v zásadě legální organizace. Budou-li dělníci a rolníci sdruženi v takových organizacích, bude-li probuzeno jejich vědomí a sjednocení kolem strany, bude mít jihokorejská revoluce silný hlavní oddíl.

Pro vítězství revoluce je třeba organizovat hlavní oddíl revoluce a současně mobilizovat všechny síly na revoluci zainteresované. Jenom mobilizací všech sil, které je možno získat, a jejich sjednocením v jednotnou politickou sílu bude možno důsledně izolovat kontrarevoluci, zajistit absolutní převahu revolučních sil nad kontrarevolucí a dovést revoluci k vítězství. Vytvoření rozsáhlé jednotné protimperialistické vlastenecké fronty v jižní Koreji, která by sdružovala vlastenecké demokratické síly různých vrstev obyvatelstva, je v současné době jedním z nejdůležitějších úkolů při upevňování revolučních sil a v rozvoji revolučního boje.

Dělníci, rolníci, mládež, studenti, příslušníci inteligence, městská maloburžoazie a národní buržoazie — široké vrstvy jihokorejského obyvatelstva trpí stejně pod koloniální nadvládou amerického imperialismu. To jsou objektivní podmínky pro vznik jednotné protiamerické vlastenecké fronty různých vrstev obyvatelstva proti americkým imperialistům a s nimi spřaženým statkářům, kompradorským kapitalistům a reakčním úředníkům.

Revoluční organizace a lid jižní Koreje musí ze všech sil usilovat o vybudování široké jednotné fronty. Je třeba rozvinout společný boj stmelěním nejširších vrstev obyvatelstva pod praporem protiamerického vlasteneckého boje a zejména pod praporem boje proti politice války a fašistických represálií amerických imperialistů a jejich přísluhovačů, proti vysílání vojsk do Vietnamu a proti „jihokorejsko-japonské smlouvě“.

Při vytváření a upevňování jednotné fronty je třeba klást důraz na jednotnou frontu zdola a na tomto základě se pevně přidržovat linie jednotné fronty shora a postupně rozvíjet nižší formy společného boje ve vyšší formy společného boje a částečnou jednotu ve všeobecnou.

Nejdůležitější otázkou při budování jednotné fronty v jižní Koreji je upevňování svazku dělnické třídy a rolnictva, který je

společensko-politickým základem jednotné fronty, a zároveň vybudování svazku dělníků a rolníků s mládeží, studenty a inteligencí. To má velký význam nejenom pro vybudování jednotné fronty a rozvoj lidového hnutí v dané etapě, nýbrž také pro další rozvoj jihokorejské revoluce. Značná část mládeže, studentů a inteligence v koloniálních zemích je revoluční, protože je vystavena národnostnímu útlaku a ponižování. Citlivě vnímají tendence doby, rychle se v nich probouzí národní uvědomění a hrají tedy významnou úlohu, úlohu mostu mezi dělníky a rolníky na jedné straně a revolučním hnutím na druhé straně. Studující mládež a inteligence v jižní Koreji mají všechny tyto vlastnosti a jsou fakticky důležitou silou v boji proti agresivním silám amerického imperialismu a jeho chráněncům. Dělníci a rolníci v jižní Koreji se musí těsně přimknout k studující mládeží, a inteligenci, musí s nimi vždy bojovat jak při uskutečňování nynější národně osvobozené revoluce, tak i v budoucnosti při výstavbě nové společnosti. Studující mládež a inteligence v jižní Koreji musí ještě pevněji semknout bojové řady a nesklonit se před žádnými represáliemi a pronásledováním nepřátel, musí pronikat hluboko mezi dělníky a rolníky, spojit svůj osud s nimi a bojovat až do konce ve jménu vítězství velké věci revoluce.

V jižní Koreji dnes slouží přes 600 000 mladých mužů v „armádě národní obrany“. Vojáci a absolutní většina důstojníků středního a nižšího velitelského sboru pocházejí z řad dělníků a rolníků, z řad pracujícího lidu. „Armáda národní obrany“ však jako nástroj koloniální nadvlády Spojených států je nucena obracet své zbraně proti lidu a národu a je hnána na bojiště agresivní války jako žoldácká koloniální vojska. „Armáda národní obrany“ se musí zbavit tohoto hanebného osudu a stát se armádou lidu a národa.

Vojáci, nižší a střední důstojníci „armády národní obrany“ nesmí dovolit americkým imperialistům a jejich přísluhovačům, aby je klamali. Jejich nepřítelem nejsou jejich krajané, jejich rodiče a bratři, nýbrž američtí imperialističtí agresori a jejich přísluhovači. Nesmí dovolit, aby se jich používalo k vraždění krajanů a k utlačování lidu, musí bojovat proti cizáckým dobyvatelům, proti statkářům, kompradorským kapitalistům a reak-

ním úředníkům spolu se svými rodiči a bratry, spolu se svým lidem. Vojáci a důstojníci „armády národní obrany“ musí obrátit své zbraně proti americkým imperialistům a jejich přísluhovačům.

Jihokorejské obyvatelstvo musí vynaložit všechny síly na to, aby jeho synové nebyli nasazováni ve zločinných akcích proti lidu a národu, aby se vymanili z hanebného postavení žoldáckých vojáků, kteří slouží americkému imperialismu v jeho agresí, a postavili se na stranu lidu a národa.

Návrat vojáků a důstojníků „armády národní obrany“ na stranu lidu a národa, na stranu revoluce, má velmi důležitý význam pro oslabení kontrarevolučních sil a pro upevnění revolučních sil. Revoluční organizace a revolucionáři v jižní Koreji musí věnovat velkou pozornost zlepšování činnosti mezi vojáky „armády národní obrany“ a musí tak získávat její vojáky a nižší a střední důstojníky na stranu revoluce.

Při izolaci kontrarevoluce a rozvoji revolučních sil je prvořadým problémem ideově politické probuzení lidových mas. Revoluce začíná probouzením mas. Bez uvědomění lidových mas je nelze stmelit ani organizačně, ani není možné rozvíjet masové hnutí. Za nynějších podmínek, kdy v jižní Koreji nepřítel každým dnem stupňuje reakční ideologický útok, je stále více zapotřebí dávat přednost ideově politické práci. Jihokorejské revoluční organizace musí aktivně usilovat o zvyšování třídního uvědomění dělníků a rolníků, národního uvědomění lidových mas, musí je probouzet a školit politicky.

Pro probouzení vědomí u jihokorejského lidu je nejdůležitější, aby mezi masami byla překonána iluze o Spojených státech a ideje patolízalství vůči velkým zemím, aby byla do kořene vymýcena ideologie „antikomunismu“. V jižní Koreji má patolízalství vůči USA a ideologie „antikomunismu“ hluboké historické kořeny. Zejména po porážce japonského imperialismu podobné ideje stále více rozšiřovali američtí imperialisté a s nimi spolčení statkáři, kompradorští kapitalisté, reakční úředníci a proamerické reakční síly.

Nyní je v jižní Koreji nemálo lidí, kteří nevidí agresivní povahu amerického imperialismu a domnívají se, že bez ame-

rické „pomoci“ nelze žít. Vliv idejí patolízalství vůči USA a snaha žít americkou pomocí jsou obrovskou překážkou v boji za národní osvobození a nezávislost.

Aby jihokorejské obyvatelstvo mohlo být osvobozeno od vlivu těchto reakčních idejí, je třeba především odhalovat neokolonialistickou politiku amerických imperialistů, zdůrazňovat jejich agresivní a loupeživou povahu a koloniální charakter jihokorejské společnosti. Je třeba vymýtit mezi jihokorejským obyvatelstvem otrocké patolízalství vůči USA a zvýšit úroveň uvědomění národní samostatnosti, odmítat ideje spoléhání na cizí síly a propagovat ideje nezávislosti a samostatnosti, odmítat ideje národního nihilismu a široce propagovat vlastenecké národní tradice korejského lidu. Lidu je třeba vštěpovat národní hrdost a sebevědomí, probouzet v něm lásku k vlasti a národu, aby ještě statečněji bojoval proti cizím uchvatitelům.

Veškerá propagandistická činnost mezi masami musí být prováděna v těsném souladu s propagováním marxisticko-leninské ideologie. Rozsáhlým propagováním základů marxismu-leninismu mezi lidovými masami je třeba poskytnout jim správnou představu o socialismu a komunismu, usilovat o to, aby se dělníci, rolníci a široké masy zbavili vlivu idejí „antikomunismu“.

Při propagování ideologie marxismu-leninismu je třeba věnovat zvlášť velkou pozornost tomu, aby si jihokorejští dělníci a rolnické masy přesně uvědomovali podstatu a přednosti společenského zřízení nastoleného v severní polovině země. Pouze tehdy, získají-li správnou představu o společenském zřízení v severní části země, se budou moci obyvatelé jižní Koreje zbavit zaujatého názoru na socialismus a komunismus, přijmout ideje marxismu-leninismu a aktivně se zapojit do revolučního boje.

Probudí-li se v lidových masách v důsledku energické ideově politické práce revolučních organizací a revolucionářů národní a třídní uvědomění a pustí-li se do boje široké masy s revolučním nadšením a odvahou, bude se revoluční hnutí v jižní Koreji rychle rozvíjet.

Každou velkou revoluci začíná nejdříve nevelký počet jejích iniciátorů, potom se kolem nich postupně seskupí desítky a pak i stovky lidí a podobným způsobem postupně mobilizují široké

masy a revoluce končí vítězstvím. Bude-li tedy připraveno vedoucí jádro, bude možno probouzením a sjednocováním mas rozvíjet revoluční hnutí, a až nakonec vznikne příznivá situace, bude možno vést lid k vítězství v rozhodujícím boji za porážku nepřítele. Existuje-li revoluční jádro a upevní-li se revoluční síly, lze za podpory lidových mas přemoci jakékoli kontrarevoluční síly.

Revoluční organizace a revolucionáři v jižní Koreji musí neustále upevňovat ideové a organizační síly, aby přiblížili rozhodující okamžik revoluce a likvidovali koloniální panství amerického imperialismu, musí připravit lidové masy na všechny formy násilného i nenásilného boje.

Vítězství revoluce v jižní Koreji nebude samozřejmě snadné i cesta revoluce je nadále obtížná. Žádné překážky a žádné zběsilé intriky nepřátel však nemohou zastavit postup jihokorejské revoluce. Revoluční hnutí v jižní Koreji bude pokračovat kupředu a bude se rozvíjet podle zákonitostí procesu revolučního rozvoje a v průběhu boje se budou neustále rozšiřovat a upevňovat revoluční řady.

Nebylo ještě revoluce, která by neskončila vítězstvím, jestliže se lidové masy rozhodly revoluci uskutečnit a jako jeden muž začaly hrdinně bojovat. Jihokorejský lid není přitom ve svém revolučním boji sám a má v severní polovině země mohutnou revoluční základnu. Naše strana a všichni lidé v severní polovině země budou ze všech sil podporovat revoluční boj jihokorejského lidu, budou spolu s ním energicky bojovat za úplné osvobození naší země a za sjednocení vlasti.

Až revoluce v jižní Koreji skončí vítězstvím, bude potom společným úsilím socialistických sil v severní Koreji a vlasteneckých demokratických sil v jižní Koreji naše vlast úspěšně sjednocena.

Sjednocení vlasti je nejvyšším národním úkolem našeho lidu a naléhavým problémem, který nestrpí sebemenšího odkladu. Při sjednocování naší vlasti se mohou vyskytovat různé cesty. Avšak bez ohledu na to, jakým konkrétním způsobem bude sjednocení vlasti dosaženo, musí být vždy provedeno samostatně, silami samotného korejského lidu a jinak tomu ani být ne-

může. Sjednocení Koreje je vnitřní záležitostí korejského národa a ani OSN ani žádné jiné vnější síly nemají právo se do této záležitosti vměšovat. Korejský lid může sjednotit svou vlast pouze vlastními silami a ani OSN a žádné jiné vnější síly nám nemohou sjednocenou vlast darovat. Myšlenka, že by sjednocení mohlo být dosaženo za podpory cizích sil, je prostě fantazií; jenom to prodlouží rozkol země a povede k zotročení.

Američtí imperialisté a jejich chráněnci trvají na sjednocení pod kontrolou OSN a všemožně zabraňují samostatnému sjednocení naší země. Jihokorejská loutková klika v poslední době mluví o tom, že v daném okamžiku je třeba „pěstovat síly“ pro „vítězství nad komunismem“ a že problém sjednocení bude možno projednat teprve „ve druhé polovině sedmdesátých let“, protože kdyby prý dnes byla země sjednocena, mohla by se jižní Korea stát „rudou“. Nasvědčuje to tomu, že jenom slovy mluví o sjednocení, ale ve skutečnosti na něm vůbec nemají zájem. Zejména pokud jde o žvanění o „vítězství nad komunismem“, je to prostě žvanění pološílenců, kteří se pokoušejí snést hvězdu z oblohy, a kampaň rozvířená kolem nebezpečí, že se jižní Korea stane „rudou“, odhaluje jenom vlastizrádnou a zaprodaneckou povahu loutkové kliky, která je proti sjednocení a hodlá prodloužit rozkol a z jihokorejského obyvatelstva udělat věčné koloniální otroky amerických imperialistů.

Za nynějších podmínek, kdy se komunisté v severní části země stali spolehlivou řídicí silou a kdy všichni severokorejský lid přijal ideje komunismu a pod tímto praporem buduje nový, šťastný život, je samozřejmé, že bez účasti komunistů nelze problém sjednocení našeho národa vyřešit.

Otázku, jaké společenské zřízení má být v naší zemi nastoleno po sjednocení, musí vyřešit společnou vůlí všichni korejský lid. Bude-li jihokorejský lid stejně jako lid severní části země chtít budovat komunismus, bude samozřejmě v naší sjednocené zemi nastoleno společenské zřízení založené na této ideji.

Ideje komunismu jsou nejpokrokovější ideje ozařující lidstvu cestu k světlé budoucnosti. Úspěchy, jichž dosáhl severokorejský lid pod vedením komunistů při výstavbě socialismu, jasně ukazují, jak velké věci lze vykonat ve jménu lidu, ve jménu národního

rozkvětu a rozvoje země, řídí-li se člověk ideami komunismu. Komunistické ideje nyní pronikly do srdcí stamiliónů lidí ve všech světadílech a inspirují je k posvátnému boji za svobodu a osvobození, za výstavbu nové společnosti.

Až bude naše vlast sjednocena, budeme moci společným nadáním a schopnostmi všeho lidu severní a jižní Koreje a společným využitím bohatství obou částí země vybudovat novou vzkvétající Koreu, kde budou moci lidé žít šťastně. Až bude naše země sjednocena, stane se velkou zemí se 40 milióny obyvatel, tak bohatou a silnou zemí, která se vyrovná druhým.

Všechny lid severní a jižní Koreje v naději na tuto světlou budoucnost bojuje za urychlené sjednocení naší vlasti. Američtí imperialisté a jejich přísluhovači stejně jako nemohou zastavit revoluci a budování v severní polovině země, nemohou zabránit rozvoji a vítěznému dovršení revolučního hnutí v jižní Koreji a nemohou zahradit cestu korejskému lidu bojujícímu za sjednocení vlasti.

Šest set tisíc našich krajanů v Japonsku a všichni korejští občané žijící v zámoří touží po sjednocení své vlasti a bojují za to, aby jim byla vrácena sjednocená vlast. Žádné represálie a útlak ze strany japonských úřadů nemohou donutit naše krajany žijící v Japonsku, aby se vzdali boje za demokratická národní práva a sjednocení vlasti a podobné akce japonských úřadů jenom vyvolávají rozhořčené pobouření všeho korejského lidu. Odsuzujeme důrazně japonské úřady, které pronásledují a utlačují naše krajany v Japonsku, a budeme podporovat spravedlivý boj našich krajanů.

Zásluhou grandiózního boje, který vede korejský lid v severní a jižní Koreji pod vlasteneckým praporem boje proti americkému imperialismu, zásluhou vlasteneckého boje korejských občanů žijících v zámoří se stále více blíží den sjednocení naší vlasti. Američtí imperialističtí agresori, tito zarytí nepřátelé našeho lidu, budou dříve či později z jižní Koreje vyhnáni a již dnes se projevují příznaky rozpadu jejich nadvlády.

Američtí imperialisté dnes narážejí na odpor a jsou izolováni všude na světě, kam jenom vkročí. Dostávají se stále víc do

bezvýhodné slepé uličky odporu revolučních národů Asie a celého světa.

Na pohled se imperialismus zdá silný, ale ve skutečnosti je to pevnost vybudovaná na písku a odsouzená k zániku. Svého času byl takový Hitler a takoví byli i japonští imperialisté. Ačkoliv se dnes američtí imperialisté chlubí, že jsou „nejsilnější“ na světě, a jsou na to pyšní, nemohou se ani oni vyhnout záhubě.

Jiný osud nestihne ani japonské militaristy, kteří se pod ochranou amerických imperialistů tlačí do jižní Koreje. V průběhu dějin si japonští militaristé zvykli „obohacovat se“ s pomocí velmocí. V minulosti ve spolupráci s americko-britskými imperialisty a pod jejich ochranou uchvátili Koreu a natahovali svá agresivní chapadla po asijském světadílu. Když uzavřeli pakt s fašistickým Německem a Itálií, snažili se ze všech sil stát se „vůdcem“ v Asii, avšak nakonec utrpěli porážku. Nyní japonští militaristé znovu číhají na příležitost „zbohatnout“ a v dohodě s americkými imperialisty pronikají do jižní Koreje a snaží se uskutečnit své staré sny „sféry společného rozkvětu velké východní Asie“. To všechno je však pouze nesplnitelný sen.

Dnešní Korea není tou Koreou, jakou byla včera, a dnešní Asie není tou Asií jako včera. Jestliže japonští militaristé zapomněli na ponaučení z dějin a dají-li se cestou agrese proti Koreji a Asii, potom shoří v ohni, který sami zapálili.

Žádným imperialistickým silám se nepodaří pokořit korejský lid a národy Asie.

Imperialističtí agresori se nevyhnou porážce a náš lid zvítězí; lid jižní Koreje bude osvobozen a vlast bude sjednocena.

Soudruzi! Revoluce Korejské strany práce a korejského lidu je spravedlivá věc. Vnitřní a zahraniční politika naší strany je správná. Uvádí marxismus-leninismus do souladu s reálnými podmínkami. Naše revoluční řady semknuté kolem strany jsou nepřemožitelné a den ze dne se rozšiřují a upevňují.

Čím složitější je situace, čím těžší a obtížnější jsou úkoly, které před námi vyrůstají, tím pevněji semkneme své řady a s vírou ve správnost a vítězství své věci budeme ještě statečněji bojovat cestou, kterou jsme si sami zvolili.

Celá naše strana a všechen náš lid se s vysoko třímajícím revolučním praporem marxismu-leninismu ještě pevněji semknou kolem ústředního výboru strany a budou pokračovat v houževnatém boji. Jistě tak čestně splní své národní a internacionální úkoly, které jim byly svěřeny.

O VYMÝCENÍ FORMALISMU A BYROKRATISMU ZE STRANICKÉ PRÁCE A O REVOLUCIONIZOVÁNÍ PRACOVNÍKŮ

**Projev k pracovníkům oddělení organizační a řídicí práce
a oddělení propagandy a agitace ÚV Korejské strany práce**

18. října 1966

Chci Vám, soudruzí, říci o některých nedostacích, které se objevují v naší stranické práci, a o opatřeních k jejich nápravě. Chystal jsem se promluvit si se soudruhy, kteří vedou oddělení, ale přišel návrh, že bude lepší, vystoupím-li před všemi pracovníky organizačního oddělení a oddělení propagandy, kteří přímo provádějí organizační a ideologickou práci strany a proto jsem dnes mezi vámi.

1. O vymýcení formalismu z řízení hospodářských prací stranickými organizacemi

V dnešní době je jedním z nejzákladnějších nedostatků stranické práce to, že mezi funkcionáři se stále ještě nepřežil formalistický styl práce.

Naši funkcionáři vážně trpí neduhem formalismu, proto dodávají práci jen vnějšího lesku, ale nepropracují se do hloubky, nesnaží se objasnit ani jedinou otázku přesně a konkrétně a pracují povrchně. Při analýze jakékoliv otázky je třeba hluboce vniknout do jejího obsahu a přesně si ujasnit její podstatu, asi tak, jako když rozřízneme meloun a na vlastní oči se přesvědčíme, je-li červený nebo bílý. Naši funkcionáři to však tak nedělají.